

שחור מתם לנדר אימא אלא ר"ל שנסחלקו כל המוחין ולא נשאר בו כי אם מוחין דשיבור שבה אל"ס ואפי' מוחין דניקב לא נסחלקו אלא שלא היו שועלים והיו עם דומינס כבוד דומי"ה ופסינת הגלות היה על פניה דמים והלא בשער מיטש הרח כתב שבזמן גלות מלכות דמי' הו"ן שומרים אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א כטעם ואין לה' ספי' פליטות ד"א מאיריים בטקבא העומדת אחורי הנה"י שלו ופינת הגלות ח' שנה היה לבינת חסרון הארת ה"ה ספירות פליטות בד' תחתיות דיליה ששם שומרת הנקבא ותשובתו ארמחה טו' :

(א"ה) עיין גל"י פ"ב שהגיונו בל"ע ומלאהו חירוק לזה ככ"י משם הרב הגדול חת"ל כמהר"ר דוד מאגאר ולה"ה ח"ל :

הנה טעם כי שור יל"מ ומה שחור ז"ח לבחי' שיבור דב' כולו בנ' הכל הוא בבחי' פרט' המוחי' דרו"ן כי כל דרושי הרב ז"ל בענין שיבור יניקא ומוחין דחלונות ופליטות כולם הם מדברים בענין כללות פרטות המוחין דרו"ן כי כל מה שהיה נוגע לפרטות ז"ן דאל"י וכלל פרטותי ב"ע שהם חוסם פרטותים דאל"י כולם כבר נממרו ונחנקו בזמן הראוי להם בעת שגלה בדרון המאליג והאלג וכרא' יצא וטעם כל העולמות כולם בכזיונס ובחיקוקים יתין שיך בהם לא מיטש ולא ירידה ולא נדלות ולא קטנות וכל שונתיו וכל דרושי הרב ז"ל כולם מדברים בפרטות המוחין דרו"ן דכל העולמות כי אגמו בניס לזו"ן כמס"ה בניס חתם לה' אלהיכם ופי' מעשיתו אט מחקנים פרטות המוחין דרו"ן ויז"ן שהם בניס לאורא מחקנים פרטות המוחין דרו"ה הנקרא גם הם וז"ן בערך מה שלמעלה מהם ולרובים שיו"ת והכל נתקן פי' זו"ן דאל"י שהם בניס שלהם. ופי' דרו"ה לא"א וטק' ואל"י וטק'ה לפתיק וטק' ופי' וטק' לא"י והכל תלוי כפי מעשיתו ופליטות פי' קיום התורה והמלות וכל מה שאנו שופלים בזו"ן דאל"י כן נורמין ופועלים זו"ן לאורא ובעד"ז כולם כי מה שנתקן פי' המאליג יתברך בעת החיקון העולמות הוא זו"ן הכוללים דכל פרטות ופרטות שהם הו"ת דכל פרט' והכל כלל פרטי' ח"ק ופי' ואל"י ואל"י ח"ק דלכ"ע וכל דרושי הרב ז"ל כולם הם בניסים על פרטי הבניסים כי לפי ערכנו אגמו בניס לזו"ן וזו"ן דאליות דוקא הם החסידים שיי"מ ולרובים להשליטם על ידיע אמנם אורא הם שלמים ופי' הפרטותם שלמעלה מהם וזה כלל גדול של עבודתו וכל בנינת התפילות והטרה והמלכות הכל הוא בפרטות המוחין דרו"ן ובה אל חתמה במ"ש הרב ז"ל שבגלות מלכים חזר ז"ח לבחי' דב' כולו בנ' תכלית המישע בתוך אימא דאל"י מי היה המרכב עם מרפ"ה מי היה מילא אחי ישראל המלכים ואך נחקימו כל העולמות ב"ע עכ"ל :

דרוש יקד הערך בענין הרעת (א)

(ק"פ ע"ב) **אמר** חיים וישראל הנני מחבר דרוש יקד בערך בענין הרעת וזולת זה הכרוש אין שום ידיעה שורשים בעניני הי"ם ואכתוב משלפ"ד בו מכל אשר פינתי בספר הזה :

רע כי אפי' ששוכר תמיד היותם י"ם אינם רק ה' ספירות וכל ששירה הוא פרטות אחר ושלל פשר מוחין והם א"א ואל"י וזו"ן וזה פרטם כי ספי' הכהר כוללת עשר מדות ונק' א"א וספי' החכמה כוללת עשר מדות ונק' אב"א וספירת בינה כוללת עשר מדות ונקרא אימא וספי' הדעת רחמים כוללת עשר מדות ונק' וזכר אך כשאלה לא היו בו רק שש מדות חצ"ה נה"י שדעת והם הם היג"ח נה"י הנקרא אלגינו מכלל הי"ם אבל אינם רק מדות ולא ספי' כמו חצ' ספי' הראשונים וספי' הדעת דגבורה כוללת עשר מדות ונקרא טק' דזכר אך כשאלה לא היה רק מדת

ואלו הם דבריהם ובידירה הם ג' פעמים נבריא"ל פי"ה שכלל ואינם ובפשיה הוא עם כפירורין ושם קס"א שג"כ כולל עם שלבנה אלו ה' שלביות משכונם עולה שלשה אלפים חרס"ה והם מכוונים שהם ז' אלפים ש"ע כמנין ש"ע שהפי"ן עולה לשבעה אלפים ולשבעים כלב"ה אש עולה ג"כ שלהבת עם ד' אותיות פי"כ עולה שלבנה כשהסדר ד' יודי"ן הם ח' נשאר משם פי"כ ל"כ הם ש"ך וי' אותיות של מלוי פי"כ וד' יודי"ן ולי' נח"ק הם שבעה הרי שלהבת ושם פי"ג עולה ג"כ שלהבת כיד חסיד שלשה יודי"ן ואל"ף שבאמנם השם שגורש ה"א הוא יוד נמלא שהם ד' יודין שהם ח' ונשאר ג"כ ל"כ כמו שנשאר משם פי"כ הרי תש"ך וי"י כמו משם פי"כ הרי שלהבת . ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבת כיד ג' אלפין והיוד של השם הם ח' שכבר אמרנו שגורש האלפין הוא יוד נשאר מהשם ל"כ תחשוב בשמות הא"ל והוא שלהבת ושם ב"ן ג"כ עולה שלהבת כשהלי"ר הב' הסי"ן כנורת ה' הם שרי יודין יודי"ר ראשונה וכללות השני הסי"ן שהיא יודי"ר אחרת (שהם יודי"ן משני הסי"ן) הרי ארבע יודין הם ח' נשאר משם ב"ן ל"כ כשהחשוב מה שלקחנו שהם עשרים נשאר ל"כ תחשוב כנ"ל הרי שלהבת (וחסוין שלא להפרידם מהגמלת) :

סדר פורים

ליפשוט לי מר האי ספקא אפלי לי בענין שרים ולחך לי קושיא א' שנפל לי בענין פסח והוא כי

הנה טעם מ"ש הרב זל"ה בפ"ב משער מיטש הירח ובשער הכוונת כי בזמן גלות בבל היו זו"ן שומדין אב"א במוחין ונדלות דאב"א ובסוף השנפים שנה נסחלקו המוחין מ"א ונכנסו בה ואז ילאה הארת מרדכי ואסתר ואח"ך גזרה אצורה שהיא ואז הסי"ת ברחמי האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהסוף להאיר בהם הארה מיוחדת כי הם שלמים כבר היו מגולים מקודם הגזירה אפי' שבכאן יש כמה פרטי שאלות אחרות כי כבר היו מרדכי ואסתר בעולם מקודם הגלות וכיוצא באלו השאלות אין לנו להתעסק בהם עמה ופי"י לא יכלו הקליפות לשלוט בהם ואדרבא נהפוך הוא מרוב ההארה שהיא כי נסחמו עיניהם והנה בכל שנה ושנה שחור וזכור אותו האור נסתפק לי אם חוזרים זו"ן לעמוד אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א והמוחין בה מחלת ליל שרים וכל היום הוא מרד עלמו של היום. ונפקא מינה שאם כך הוא אין לבין נק"ש דערבית וכן בחפילת ערבית ולא נק"ש דמטה ודקרננות ודיוגר ולא בברכה א' דשחרית עד באהבה . אז אם נאמר שאין כל זה נעשה מרד היום עלמו כי הנה בלוחו זמן כל זה כבר היה עשוי מאליו ופיקרו של הנם היה אותה ההארה שהסוף להאיר במרדכי ואסתר כנ"ל וזאת ההארה המיוחדת היא אשר מחתלות בכל שנה ביום שרים לכשיכנסו המוחין בה בזמן הראוי להם והוא בעמידה דשחרית כטעם באופן שאין שום שינוי בין שרים נשאר ימות השנה רק באותה ההארה שביום שרים שר חוסיף חת כחה לבלתי מתכפל כל היום הוא מן באהבה דשחרית ואח"ך עד טוק היום כי אם כפי הספק הא' נמלאו ב' נסים א' להבית המוחין הוא' לקיים אותה ההארה כי אין גלות זה דומה לגלות בכל כטעם . ושוד ז"ל עיין איך קבשו לט רז"ל שרים בארד והים ראוי לקובעו ביום שני דפסח כי ט ביום נתגלית אותה ההארה ונתפלה הגזירה בשלח באותה השנה הא' על הנם כי בו ביום אשר בכרו איביהם לשלום בהם ונהפוך הוא ש"ד אבל לדורות אשר קנעוהו להם וזכר לאותה ההארה היה ראוי לקבוע בפסח :

ובענין פסח ל"ע איך כתב בשער הכוונת שבגלות מלכות חזר הו"א לשיבור ג' גו ג' ואפי"ם שאינו כפשוטו

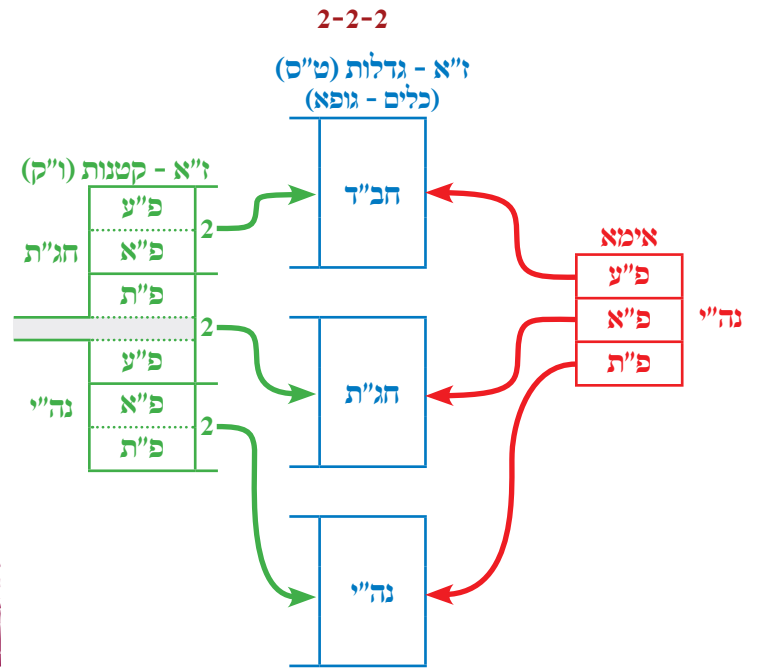
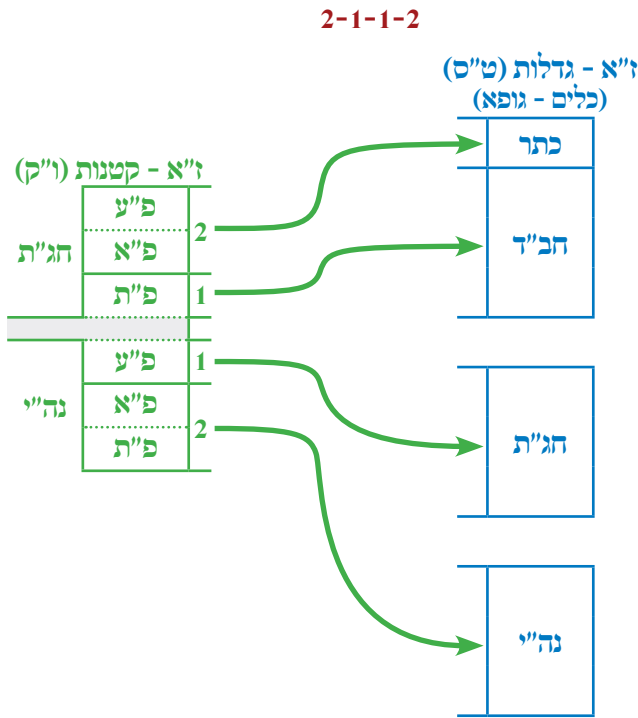
ש"י שש הכוונת דף כ"ה
הו דה יומאר

נה"ש דף מ"א ע"ב ובעיקר ע"ג - דרוש הדעת.

<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>עתיק חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>קוצו של יי"ד</p>	<p>א"א</p>	<p>כתר נשמה</p>
	<p>או"נ דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>		<p>כהן</p>	
<p>אימא בינה רוח</p>	<p>אבא חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>יה</p>	<p>או"א</p>	<p>חו"ב רוח</p>
	<p>ישסו"ת דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>		<p>לוי</p>	
<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>ז"א חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>וה</p>	<p>זו"ן</p>	<p>דעת נפש</p>
	<p>יעקב ולאה דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>		<p>ישראל</p>	

סדר הגדלת הפרקין

מקורות
שע"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלום דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

ק"ש (א)	מוחין (י"ב פרצופים)	מוחין (נשמה)	כלים (גופא)	2-1-1-2	הג"ת	כלים (גופא)	2-2-2	ק"ש (ב)
הג"ת	עתיק ונוק' (שורשי-מוחין) אריך ונוק'	חב"ד דנשמה (חוב'ב ודעת עליון)	כתר דגופא	2	פ"ע 1 פ"א 2	חב"ד	2	הג"ת
נה"י	או"א (חב"ד) ישסו"ת	הג"ת דנשמה (תרין עטרין דעת תחתון)	חב"ד דגופא	1	פ"ת 3	הג"ת	2	נה"י
האר"ת נה"י	זו"ן	נה"י דנשמה	הג"ת דגופא	1	פ"ע 4	נה"י	2	האר"ת נה"י
	יעו"ר	האר"ת נה"י דנשמה	נה"י דגופא	2	פ"א 5 פ"ת 6	נה"י	2	האר"ת נה"י

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, ז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק דגדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד והג"ת. דהיינו הג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דהג"ת 3, ונשארו פ"ע דנה"י 4 שעלו בהג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתב"ת "ד' אלוי' אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה 4.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק דגדלות, נכנסו ההג"ת בתרין פרקין עליונים דהג"ת 1 2, והנה"י בפרק תחתון דהג"ת 3 ובפרק עליון דנה"י 4. ובתב"ת "ד' אלוי' אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י 5 6. (עכ"ל הדב"ש).

ברוך

וק' דא"ח דא"ח דחכמה דכתר דבינה דתבונה מחבר דז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי חסד לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

י"ד

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי ת"ת לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי גבורה לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי נח"ל לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי יסוד לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי הוד לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

וממס לחבר נחג"ת דא"ח דא"ח דחכמה דבינה דכתר דבי' דא"ח דנ"ק לז"א ר' " ויכרע גופו שהוא אות ק' הנו' להמס' הארת המנו' ד"ק הנו' לחסן בנה' דתי' דחב"ד נחג"ת דא"ח דא"ח לפר' חלב נחוג לפר' חממה דבי' דכתר דבי' דחל' נ"ק לז"א והס' העשר מלכו' ל"פ לפר' בינה דבי' דא"ח ט"ה שהוא בינה דבי' אות ק' אחרונה דהי"ה דכללות פר' דבי' כבי' לז"א העמוד ד' בהק"ק דביארה "

ויכין

הנזי מהפך להמתיק כ"ז אזהרות גוי וג"ד פ"כ
 י"ל שהכ"ז אזהרות הם הממתקים כנזי בחיבת
 ופ"י שבי ימתיק מ"ן כנזי וצ"ג וצ"ז אזהרות
 וכו' מולאות פ"כ א"כ עכשיו הם לריכוס מתחזק?
תשובה ע"י המשכת האור העליון מהפך
 דז"א נמחק הכ"ז אזהרות שהם
 כלים כי האזהרות הם כוד כללים, והדין נעשה
 נ"י ד' מספר ז' יודין דע"ג וס"ג ומתחזרים
 עם צ' יודין דאלף ויכוז יגוד ר"ל במשכה
 למתק צהם הדין וכל הוודין דאלף הם רמז
 צלמא צשכול שהל"צ שוניים הם רמוזים צאות
 אי לכן צכל מהוק יזכר ע"י אות אי מהכ"ג
 שד"ה נ"י :

ק"ד) שאלה כתוב צשכ"ז (דכ"ט ע"ג)
 וז"ל ב' רוך צכאן הכרע גופך
 צלצד ותכוין להוריד ו' לגזי ה' פירוש כי
 המלכות היא ה' תתאכ וכיא עתה צביכל ק"ק
 דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד
 ו' לגזי כי תתאכ להעלותה ע"כ י"ל שזה
 הופך הכלל הידוע שהמלכות צביוחה צצריאה
 היא נקראת אדני וכשכיא צאל"י תחת היסוד
 אז נקראת כי אמרוה דכויה צסוד ארצעה
 ראשו שגים הם עיון צשכ"ז (דל"ג ע"ג)
 וראיתי להרב "שמן ששין" לשכ"כ (דט"ל ע"א)
 שפקשה קן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע
 יעוש"צ והיע"א :

א"ה נראה שהם צ' מוני כ"צ אהוון וכ"מ
 משהכ"ז (דל"ה ע"ג) וז"ל תכוין כי
 פ"י הוא הויה דס"ג ועם כ"צ אזהרות היוולאות
 ממנה כרי פ"ה ועם חמש מולאות של הפה
 שמהם יולאות הכ"צ אהיון כרי ל' כמניון
 ופ"י ע"כ משמע דכ"צ אהוון הממתקים הם
 צחינת השורש היוולאת מכ"ג אכל כ"צ אהוון
 דצחינת הפה הם צחינת האזהרות עלמם שהם
 כוד הכלוס ואלו לריכוס מיתוק וכמ"ש מו"ה
 אוצר החכמה שד"ה יחש"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' לגזי כי תתאכ
 להעלותה ר"ג בהמשכה מלאת ו'
 ללות כי שכיח תחת היסוד ומלאת כי נמשך
 לשם אדני שצביכל ק"ק דצריאה להעלותה
 לאל"י וכ"מ משהכ"ז (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין
 צכריעת גופך להוריד ו' לגזי כי תתאכ להאיר
 ולתת צה כח שתוכל המלכות הנקראת אדני
 צביוחה צכוד נקודה צצריאה להעלות למעלה
 וזו הכי שאלו מורידין אות ו' לגזי היא שורש
 כג' של המלכות אותה הנקראת כי תתאכ של
 הכויה העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל
 מהכ"ג שד"ה נר"ו :

ק"ו) שאלה כתוב צשכ"ז (דכ"ט ע"ג)
 וז"ל עתה צעדין לא נכנסו
 רק המוחין ד"ק נמלא שכל הארה של אותם
 הכ"צ אזהרות שצבונה הנמשכין אל ז"א הם
 עדיין על ריבא דז"א והבהרה שיהיה נמשכת
 צחג"ת היא עתה צרישא דז"א, וצנ"ר שבו
 מתחלקות אלו ש"י עולמות שהם הכ"צ אהוון
 הנזי ע"כ ל"ל ארך יהיה מליאות שהכ"צ יתחלקו
 צהם מספר ש"י הלא חין המספר מתאים :

קט"ו) שאלה כתוב צשכ"ז [דכ"ט ע"ג]
 וז"ל אצל כאן נצארכו צקלרה
 וכוא כי המוחין דו"ק הם רמזים צשני אזהרות
 י"ה האחרונים דא"כיה ואלו שני אזהרות י"ה
 שהם המוחין צג"ר דז"א ולכן אנו מורידין
 הארה מאלו צ' אזהרות י"ה שהם המוחין
 דו"ק העומדים עתה צג"ר דז"א ואלו מורידין
 אותם אל ג' המלציות דז"א ומשם ולמטה ע"כ
 וקשה בלא הי"ק דמחין שצאו צק"ש נחלצשו
 צחצ"ד הג"ת דז"א וגא רק צרשאו מ' אומרו
 העומדים צג"ר ומורידין הארה מו' אל ג'
 המלציות וכוא כפך מ"ש צכ"מ כגודע :

תשובה מזה הרגיש צשמן ששון לשכ"ז
 אה"ח 1234567 (דט"ל ע"א) וזת"ד עיון צספר
 "קבלת יעקב" שכתב משה הרב צענין ש"י
 עולמות הם מל"צ נתיבות חכמה כ"ה כלול
 מכשר כרי ש"ך ונתיב כרששון נעלם מאד וכוא
 נתיב לא ידעו עיט נשאר א"ל נתיבות כ"ה
 כלול מווד כרי ש"י עכ"ל ועיון צע"ה שער
 טנת"א פ"ה ארך הם ל"צ נתיבות שהם כ"צ
 אהיון ועשר ספירות עשר אהיון כרי ל"צ עכ"ל
 כש"ש יעוש"צ :

תשובה כונת הרב עפ"י מ"ש צדרוש
 הדעת וכמ"ש הרש"ש זיע"א
 צהקדמת רחמי"ן [ד"ו ע"ד ד"ה זה הכלל] וצנכר
 של"ס [ד"ג ע"ד ד"ה וצנר] והמורם ממקומות
 הנזי

כנז' שפרקין טילאין ואמלעיים דהג"ת נקראים חר"צ חר"ג שבבחר ונקראים חז"ד של הנשמה, ופרקין תהאין דהג"ת נקראים הג"ת של הנשמה, ונקראים חז"ד דגופא, וגי"פ של בנה"י נקראים וי"ק דגופא אי"כ מ"ש צשהכ"ו דרוש צ"י דעמידה שכתוחין הם בחז"ד ר"ל שפרקין אמלעיים ותהאין דנה"י דאימא הם בחז"ד דנשמה שם צ"פ טילאין דהג"ת וצחג"ת דנשמה שם פרקין תהאין דהג"ת שכללות כ"ז נקרא חז"ד דגופא ועתה צכריעט אי' אנו ממשיכין מחז"ד דנשמה זמחז"ד דגופא לוי"ק דגופא שם פ"ע וצ"פ תהאין דנה"י שפרקין טילאין דנה"י נקראים הג"ת דגופא וצ"פ תהאין דנה"י נקראים נה"י דגופא מכרה"ג שד"ה נר"ו : ועיין בשמן ששון לשככ"ו [דט"ל ע"צ אות י"א] שטמד צזה ותירץ טפ"י דרוש כדעת קרוב לדרך כנז' צשס מו"ה אלא שס"ל כדרך כשני שכוצה צדצרי שלום [דמ"ה ע"צ] עיין לעיל בשאלה ק"ג וביע"א : קט"ו) **שאלה** כתוב צשהכ"ו דרוש צ"י דעמידה [ד"ל ע"א] וז"ל

ואמנם אל חטעה לחשוב כי עתה שעולה כנגד נ"ה שגם היא כנגד היסוד דע לך שאינו כן אמנם נעקרת ממקום אחורי היסוד ועולה ועומדת כנגד אחורי הנ"ה צלצד והטעם הוא לפי שעדיין אינה פרנוף שלם ט"כ וקשה דהוא היפך כסידור שכתוב צצרוך לבעלות מלכויות דדח"י דנוק' ולחצרים עם היסוד דז"א וצאתה לחצר מלכויות דחח"ן צג"ה דנוק' ולחצרים עם נו"ה דז"א ולא כתוב שנטקר חלק שכוונת היסוד וכוא היפך שכה"ו היע"א :

תשובה הרב ששון ששון לשככ"ו [דמ"ו ע"א צד"ה וצזה] עמד צזה ונדחק לתרץ כיעו"ש אך כרה"ה זיע"א צספר "טלי נכר"י אות מ"ה [דו"ד ע"ג] כי ח"ל אך זו היא שקשה וכו' שכתב שנטקרה לגמרי מן היסוד ועלתה לנו"ה כפך כנז' וז"ל שכי שם ועוד וכו' שפשוט דצרים אלו מורים שאינה נעקרת מהיסוד וכהכרה שכתב לעיל יש לדחות דלפי הנז"ל נמי אינה פרנוף שלם לפי שעדיין צסוד מלכויות ולא נקראת פרנוף עד שכל ספירה מ"ם שלה יהיו ט"ם גמורות טכד"ק **צמצא** לפי"ז שחזר צו הרב צשהכ"ו מ"ש שנטקרת מהיסוד וזהו

שכתב ועוד ולכן הרש"ש סידר כדרך כשני וכ"כ רצונו צע"ח שער י"ט פרק ו' דכשעולה ליסוד צודחי שעולה גם כנ"ה צרוחצה יעו"ש משמע שאינה נעקרת וצלאו ככי ק"ק לומר שטובה מיסוד לנו"ה כיון שגם היסוד חיבורו צנו"ה וגובה כנה"י שוים ואין שייך לומר עולה מיסוד לנו"ה ועיין בשמן ששון שם שנדחק צזה וביע"א: **ק"ו) שאלה** כתוב צסידור צתיבת צרוך לכמשיך בארת כ"ג וכו' ליסוד דז"א ומיסוד דז"א לדעת דנוק' וכן צקונס ככל צכמשכת כ"ג מיסוד דז"א לדעת דנוק' לתקן דעת שצב צבוד ד"ו דאטצ"ת יעו"ש וכן תמיד נודע שכתשכב לנוק' ע"י ז"א אך צתיבת אהב כתוב לכמשיך מילוי דקס"א מאימא ומצינה דז"א וע"י הארה זו יכוון לכמשיך לנוק' כ"צ אהוון עלמס וכ"ג עלמן כרמוזים צאות כ' דאתה כיעו"ש מה נשתנה מקום זה שמשך מאימא ג"כ לנוק' ?

תשובה כל הכמשכות לנוק' מיסוד דז"א וכל הכמשכות לז"א מנה"י דאימא, וככד"ז צשמע הכמשכת כנר"ן לנוק' ששם ג' עיינין וכנה"י דנוחין דיניקה הכל הוא ע"י ז"א ואפילו שלא ציאר צסידור שנומשכים ע"י ז"א וכתב מאימא סמך על הידוע וכ"כ צפט"ת צפ"ז דק"ש שטכ"מ גבי המשכת ז"ת דאימא ששם ע להמשיכם מצינה אל המלכות ע"י ז"א יעו"ש וכ"כ צשער רוב"ק ייחוד י"ט [דנ"ה כע"צ] לכמשיך ז"ת דאימא ששם כוד ע' להמשיכם מהצינה אל המלכות ע"י ז"א ע"כ וכן הוא בכל הכמשכות לנוק' הוא ע"י ז"א זולת ענין הכסירה שכוא ע"י אימא צסוד ויבן כ' חלכים את ה"לע כנודט מכ"נ מכרה"ג שד"ה נר"ו :

ק"ח) שאלה כתוב צשהכ"ו [דכ"ט ע"ג] וז"ל לר"ך לבין כ"צ אותיות ו"ה כנז' הם מלאים ציוודין והכ"ה לפי ששם צהינות מוחין וכל מוחין הם מילוי יודין כנודט אצל אותיות ו"ה יכוו פשוטים לפי ששם צחי גופא שהוא ת"ת דז"א ע"כ קשכ דזה הפך הכלל שכתב רצונו צע"ה שער אר"א פ"ז וצשער רפ"ה פ"צ שלעולם פשוט צכחר וכמלא צהכמה כיעו"ש אי"כ הפשוט מטולה מהמילוי כיע"א :

תשובה

מכבוד שמות המיחין אבל שמות הנלמים לא
 נזכרו ולפי מ"ש הרש"ש היה לרין להזכירם
 בלשית בטמיה מלנו להפך שכתוב בברשות
 יוד הי דקס"א אלף הי דקס"א בזקיות
 כתוב ויו הי דע"ג יוד הי דע"ג יעו"ש ובמות
 חלו בתיבת צחך קראש ו"ק דלמי כמוהין
 ובאתה ג"ר דלמי כמוהין ובתיבת כ" ו"ק
 וג"ר דלמי המיתין אך בהתימת ברכת אבות
 בתיבת צחך כ" נחצר ו"ה דמוהין עם ו"ה
 ובאתה לחצר א"ה דמיהין עם י"ה יעו"ש
 ח"כ מה הוא הכונה שפעם קראש ללמים ופעם
 קראש מוחין עכ"פ ממ"ל למה לא כודר שני
 הכונים שמות המוחין וגם שמות הנלמים כיון
 שגמחך נכונה וביש"א :

תשובה לענין שמות לית כלל שיון
 בבקדמת ריב"ג (ד"ט ע"א) וז"ל
 ואח"כ מזדווג עם נוקי וכו' וממשיכים אותם
 בצירורים עם הנרנח"י כנ"ז לפרלוף הכוח
 בהתהון בנחית מוחין מלובשים בלגם הנמשך
 מהמוחין של הפרלוף הכוח הפלגין המזדווג
 והמתקן וכו' באופן כי ננח"י דז"ה דלמי
 נמשכים לו מלובשים צמיהין המלובשים בלגם
 הנמשך ממוחין דיבסו"ת שהמיהין בהם
 דיבסו"ת מלובשים בלגם הנמשך ממוחין דא"ח
 שילאין וכו' ע"כ נמלא שלגם המוחין דז"ה הוא
 מהמוחין של פרלוף העליון ממנו שהם יבסו"ת
 וכמוהין דיבסו"ת הם חכים דקס"א ומוחין
 דלמא הויכ דע"ג מלובשים בלגם :

ומה שכתב בסידור יוד הי דקס"א ואלף הי
 דקס"א ופעם קראש ללמים ופעם קראש
 מיהין חמת שנקראים מוחין ונקראים ללמים
 יטן שהם מוחין דא"ח וללמים לזו"ן ובענין
 ק"ש שכתב מוחין דוקא ולא לז"ר הנלמים
 ובעמידה סודר ללמים ולא כמוחין לענין סודר
 כך סודר הרש"ש צדק זו אבג לרין לכיון
 להמשך הנרנח"י הויה המנוקדות חוץ כמוהין
 והם חוץ ללמים שהם ממוחין דיבסו"ת צחך
 כלבשים שהם נח"י דא"ח להמשיכם לתוך
 הכלים דז"ה ע"ד שכתב צע"ה שער השמות
 פ"ג וז"ל צקולור להמשך ד' ההרונה בניקוד
 הדרך בכלי חילון דאותה ספירה ו' דהויכ
 בכני המלעי דאותה ס' ה' ראשונה דהויכ
 בניקוד

תשובה מ"ש צע"ה הוא מוכנס וכן הו"ה
 הוא הויכ פשוטה ובהויכ טלמה
 הפשוט גדול מכלמל שבה אך יש מלוי גדול
 מהפשוט ובמלא טלמו יש צו פשוט ומלא
 והפשוט שבו גדול מהמלא שבו אבל לא בכל
 הפרטים יביכ הפשוט גדול מהמלא. הדרך שיש
 צ"ן גדול מע"ג מוכרס"ג שד"כ יל"ו :

ק"ט) שאלה כתוב בשהכ"ן [דכ"ח ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצכויות
 הנוקי למטה בעולם צ"ע הוא שם צהות
 פרלוף שלם וכאשר העלה בעולם האלמי וכו'
 ושם חיינה הלל בצהינת נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מכו כונת דבר זה איך יש מליחות שהפרלוף
 יתספך לנקודה ואח"כ מתגדלת צלמי ותחיה
 פרלוף ח"כ מה ענין הפרלוף שביכ צצ"ט ?
תשובה כשיתחם הנוקי בצריחה יש צה
 טבר מלכויות דעשר הפירותיכ
 ובזה הוא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כשעולה ללמי כולם נקראים ספירת מלכות
 ועתה הוא נקודה כלולה מעשר ולרין להבנים
 לה עשר הפירותיכ ע"י ח"כ דלמ"ב"ה לכן
 בצריחה נקראת פרלוף וצלמי תחיה שיטור
 נקודה חמת מוכרס"ג שד"כ נ"ו :

קכ) שאלה כתוב צכר שלום [דג"ל ע"ג]
 וז"ל זאיני כמחזיר הלה
 כמזכיר לכשתדג מאד לכיון בכל פרטי כונת
 שמות הכפירות ומקיפיהם המצוחרים בשער
 השמית ושמות הנרנח"י שהם הויות המנוקדות
 ומקיפיהם להמשיכם מלובשים תוך שמות
 כמוחין שהם שמות בלתי ניקוד וכה מלובשים
 חוץ כללם ולהמשך כללם לחוץ אותם בשמות
 דו"ס דאותו פרלוף המתייחס לאותם המיהין
 והנרנח"י וזאת הוא הכונה הפלימה עכד"ק
 נמלא שלל חקרא כונת שלונח הלל כשמכוין
 כנ"ז ונדע שהכלל צודינו הוא ב"ר צמ"א
 ר"ל כלים דז"ה וכתוכס ימשך הנלובשים שהם
 נח"י דא"ח וכתוכס כללם שהוא לבוש דק
 חוץ וכתוכס המוחין שהם עסמ"צ וביולא
 וכתוכס הנרנח"י שהם הויות ואחיה המנוקדות
 שהם האורות וכנ"ל בשאלה ג ע"ש :

א"כ לריכוס חנו לידע מכו לזרת כללם
 ובא"ח שיות נקראכה בנית בק"ש

ח

בניקוד הנכון בכלי פנימי לאותה סי' דכו"ס
 בחוץ כי ראשונה פיון בסקדמט [ד"ז ט"א]
 ולפניו המוחין שלא לירס בכריעות חקירות
 ותחלת צרכת אבות בטבס המוחין כנר גאו
 בק"ש בחי"ד הגי' ובעמידה אנו מורידין אותם
 להגי' נכ"י ואינו המטבת מוחין חדשים וע"כ
 לא סידר המוחין ואף גם זאת צבאל בגדול
 בניצור והנורא ציוקר התפשטות והורדת
 המוחין להגי' נכ"י סידר שנות המוחין
 כי עו"ש הכרטי"ג שד"ה גר"ו :

א"ה פיון בסוף ספר עלו נכר בענין
 הכריעות ובזקיפות למוכר"א משע"אן
 זי"א שטנד ט"ז וז"ל ל"ל מפני מה בכריעות
 העמידה לא בדרו אלו השמות וכ"ו כי כן
 הראוי שיהיו יס"ו דט"ב וכ"ו מאהר המוחין
 אלו הם הם שנתשכו בק"ש ועתה אנו מורידין
 אותם למעט כדי להעלות בנקי מהבניא"ה וכ"ו
 ומאז דקאמר דמוחין שטנד אימא אריה לאו
 על המוחין מנע אימא רק כונה על הלכות
 סוד הל"ס וכ"ו אצל ח"ן אנתו יכולים להכלים
 פין כהגי'הן שנמשכו בק"ש וכ"ו ונכון גאלו
 בשמות אריה וכ"ו מלאים לבד מאהר
 שכריעות ובזקיפות דעמידה תשלוס מה
 שנטעם בק"ש וז"ל דהא וכה איתא עכר"ק :

ומצא שאף שצמחין דארי הנמשכים בתחלת
 צרכת אבות י"ל דאין כ"כ טיבוב
 לזיירס פיון שאלו בק"ש ועסה השלוס
 התפשטותם וירידתם למטה אך צמחין דפניס
 כבאים מבאכבה ואילך בכריעות יס נחילות
 לזייר שנות המוחין דאימא הסירים כי אחרונה
 ט"ד ק"ש ודאבא שלוניס ט"ד כונה המוחין
 דאבא דפנימיות דחילו שבאו בק"ש וכה וכה
 איתנכו כמ"ש הראי"ס ז"ל הלל שלא לזיירס
 מאכבה הקילור אצל הכונה לריכה לפיות בסדר
 הנוון כ"ל למ"א וכמ"ש מו"ה שד"ה יהש"א
 ובי"א :

קבא) שאלה כתוב בשכ"י [דכ"ט ט"ג]
 וז"ל וכב כלויה זו כוא
 פלייב ראשונה של המלכות גם תבין כי עיי
 פלייב זו פלכ גי"כ טמב היכל קיק דבריאה
 וכל שאר הטולמות כלולים צו כי לטעם זה
 נקרא זה היכל של קיק דבריאה גם כוא

ברוך ע"כ ל"ל היכל קיק הטולה עתה של אריה
 בחינה אם כוא היכל קיק דבריאה התחתונה
 או דבריאה דא"י או נאמר שהוא היכל קיק
 דז"ה דבריאה שמה שכתב טולה טס שאר
 הטולמות כלולים צו ר"ל שאר היכלות ובהפלת
 שחרית דמי החול כל עסקנו צביכלות ז"ה
 דבריאה כמ"ש צנהר שלום [דנ"ז ט"ז] עיי"ש
 ח"כ י"ל כיון שכל היכלות שטולים בקרצנות
 וחמירות ויולר כס היכלו ז"ה דבריאה דא"י
 שאלו העולים לנמרו מעולם לעולם עד הא"י
 ח"כ גם זה היכל קיק כוא דז"ה דבריאה
 דא"י וכדנר בספק בי"א :

תשובה נל"ד אם ירצה לפני כי צימות
 החול כל עסקנו צביכלות דז"ה
 דבי"ש דא"י היורד ומתלבש צ"א דבי"ש
 התחתונה מתחלת התפלה עד הורו נכללו כל
 היכלות דז"ה דעשיה דא"י ועלו לזיירס דז"ה
 דא"י ומאודו עד היולר נכללו כל היכלות
 דעשיה וזיירס דז"ה דא"י ועלו לדבריאה ומיולר
 עד כי שפתי הפתח נכללו כל היכלות דז"ה
 דעשיה וזיירס דא"י עס טס היכלות
 דז"ה דבריאה דא"י ועלו להיכל קיק דז"ה
 דבריאה דא"י המלוכט צביכל קיק דז"ה
 דבריאה התחתונה וכ"ז אין בחילו דז"ה דבי"ש
 דא"י כנתקן עיי במעשה וצין צפנימות דז"ה
 דבי"ש דא"י כנתקנים ט"ו כדיוצור ועמם
 עולים גי"כ מוחין דז"ה דחמול שלשום שירח
 צלול גי' לבי"ש לכיוע צצירות ובעמידה צחיבת
 ברוך עולים כל היכלות כנ"ו דחוי"ס דז"ה
 דבי"ש דא"י עס המוחין דז"ה עס מלכות
 דעשר ספירות דוקי הסומדים צביכל קיק
 דבריאה ככל עולים לא"י וזהו שכתב בסידור
 צחיבת ברוך יכוין להעלות רחל וכל היכלי ציי"ט
 וכה בעשר מלכות וכ"ו לא"י יע"ש וא"ש
 כוב"א :

א"ה מנאר צסידור שכל כללות הפלות
 דהיכלות דקרצנות וחמירות ויולר עד
 כי שפתי הפתח כוא צביכלו ציי"ט דז"ה דא"י
 כמלובשים צ"א דבי"ש התחתונים וכן מנאר
 צסדר עליוחס עיי בקדושים] כמ"ש צסידור
 ועין צפלי נכר אות ל"ו [ד"י ט"א] וצסידור
 צחילות לאל כי יכוין להתהל להעלתם להיכל

וז"ל כאלו די אריות היצ"ן מן ארסינו וחס
 צ"ג ע"א בהס ענין סנהדרין שבאימא ע"ג
 וכ"כ בסידור צחינת אנדונו כמספר ע"א
 סנהדרין גדולה שבאימא יעו"ש ל"ל מה ענין
 סנהדרין זו שבאימא ועוד למע לא נרמו סנהדרין
 קטנה?

תשובה בזכר הקדוש פי משפטים [דרט"ה
 ע"ב] כי וז"ל פקודא צחר דא
 לקבל צ"ד הגדול עליוכו צינה מסטרא דגדולה
 היקרי אליהם צינת דין הגדול וכ"ו צ"ד זעירא
 צ"ד מן ג' מסטרא דשכינתא התחב צ"ד
 דצרכא מאלין סנהדרין גדולה וכ"ו סנהדרין
 גדולה מסטרא דשכינתא פינחא סנהדרין קטנה
 מסטרא דשכינתא תתא ע"כ נמלא שסנהדרין
 גדולה בהס ע"א צ"א לכן צחינת אליהו
 הומונא לאותא נרמו סנהדרין גדולה מש"כ
 סנהדרין קטנה שהיא צמנית גא שייכה כאלן
 וכי"ע"א :

א"ה טיין בספר "ליקוטי תורה" להאר"י
 זיע"א פי שופטים (דקו"ז ע"א) וז"ל
 סוד סנהדרין גונה הס מלך הצינה כי הצינה
 היא סוד משפט העליון צסוד המלך המשפט
 באומרים בעשי"ת בלז ימני שליטת הצינה
 הנקי חשיבה ונודע שהצינה נקי א"ל דאלהינו
 כזכר צכונת העמידה דר"ה וחס א"ל דאלהינו
 סוד ס"ג שצצינה ונודע הינו כשתסיר משס
 ס"ג שצצינה ל"ז שהוא סוד הכל אר"מ נשאר
 כ"ה ומ"ה סווד צז"א כרי ע"א סנהדרין
 שצצינה וכ"ו וסנהדרין קטנה הס מסוד רחל
 הנקי מלך המשפט לכן היו כ"ג סנהדרין קטנה
 וכ"ו סוד מילוי דאסיה דכסין כ"ו ארסיות
 חסיר הפשוט ישאר [ע"ה] כ"ג וחס סוד
 סנהדרין קטנה טכ"ל :

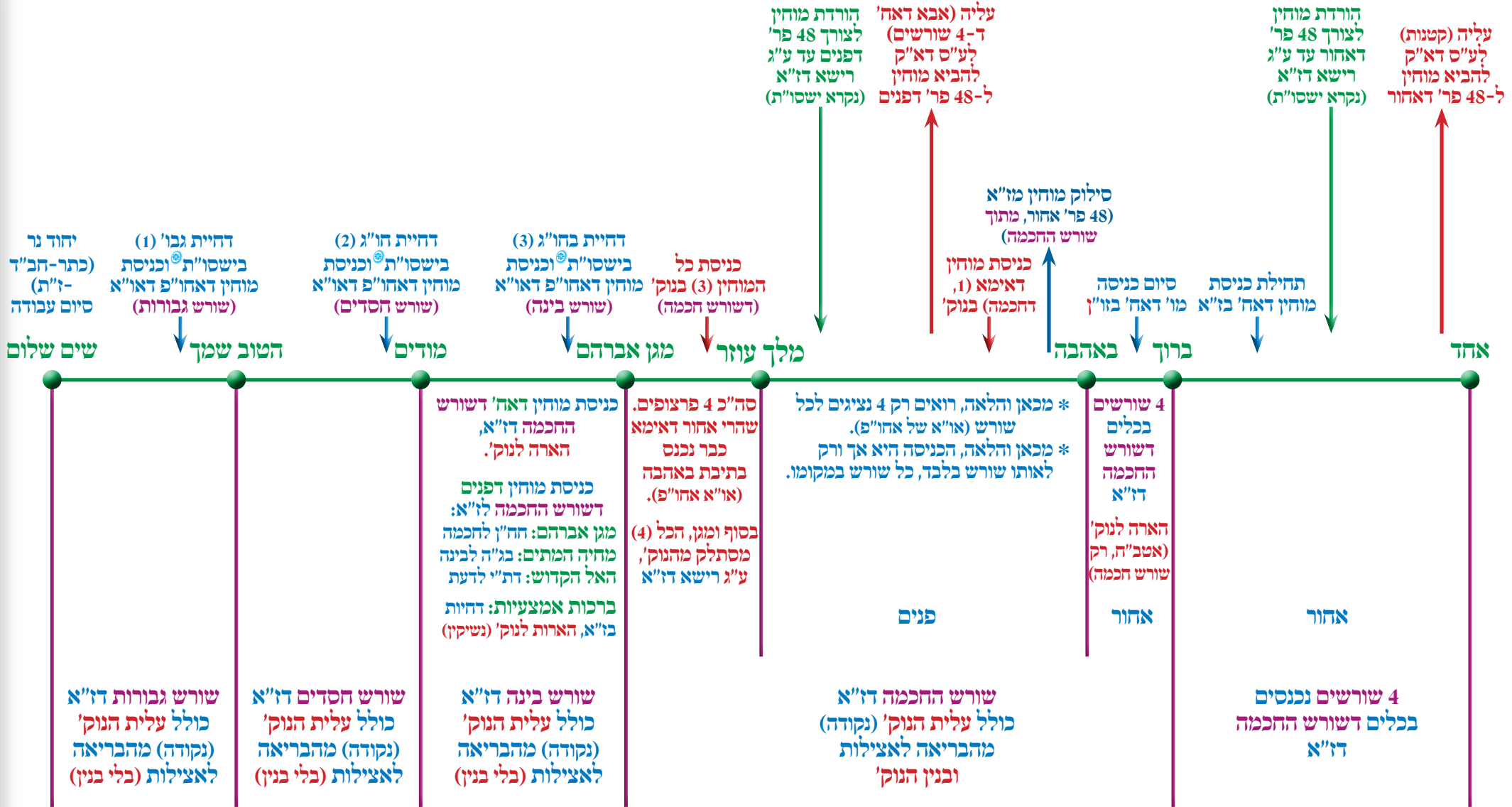
קבג) שארקה כתוב בשכ"ו [דג"ל ע"ב]
 וז"ל וכנה כאשר הוזרת
 רחל פצ"פ עם ז"א אז אין לה מקום לעמיד שס
 כי שס עומד יעקב כנ"ו וכו"ל עומד אחריו
 נגד פנים דז"א רוחו כנגד רוח ז"א ואמנם
 לריק שיחפך יעקב וילד ע"מ כדו לתת
 מקום אל רחל גם היא ואז עומדים יעקב עם
 רחל פצ"פ זע"ז יעקב צלד ימין דז"א ורחל צלד
 שמאל דז"א וכ"ו ע"כ ל"ל מה היא צחינת
 יעקב

ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש וכן צערת שטולים
 הצוררים דפנים והי"פ דסיכוי צ"ע מפורש
 שהוא לק"ק דז"א דצריאה יעו"ש ונודע כגמר
 פלוטת צחמית כי שפתי בלז נכנסין נגמרי
 צכוכל ק"ק דז"א דצריאה דל"י וכמ"ש צשכ"ו
 [דכ"ה ע"ב] יעו"ש ואח"כ צחינת צרוך טולים
 דל"י ח"כ מזה נראה שטליות הוכל ק"ק הוא
 דז"א דצריאה דל"י וכנ"ו צנה שלום דר"י
 ע"ב) ^{אוצר החכמה} שבימות דיוצר דצחיות הס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש :

ג טיין צשכ"ו [ד"ח סט"ד] כ"ו יז"ל
 דלזי שפה תפתה ס"א הוכל ק"ק וצח"ש
 נחצאר ענין אלו הזי היכלות בהס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש ולפי"ז מ"ש צעלי נכר [ד"ד
 ע"א] ל"ע טכ"פ נצואר מזה וממ"ש צסידור
 שבעלי"ה דלזי שפה היא צק"ק דצריאה דז"א
 דל"י ח"כ ודאי שפרט בשלם צק"ק עתה טולה
 דל"י וכן עניית ק"ק ודאי שהוא דצריאה
 דז"א דל"י כדרך הוכל ק"ק דלירס יעו"ש
 שנגלנו ועלו ע"י הקדישים בהס ק"ק דז"א
 דלירס וטעם דל"י יסוד שכן מהצאר משכ"ו
 כ"ו [בדף כ"ה ע"ג] דהוכל ק"ק נקרא צרוך
 צסוד ריצויה דצרכאן כי נחרצה ע"י הצרכות
 הנמשכות שס מ"סוד דז"א דל"י הנקרא צרוך
 ג"כ ע"כ וצ"ו מפורש צסידור צחינת תהנות
 שהארע יסוד דז"א נמשכת ליעקב ולאה ורחל
 להעלותם צהוכל ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש
 וצ"ו נקרא הוכל ק"ק דז"א דצריאה צרוך
 עו"ש צשכ"ו ועל קאמר לקמן תקוין שגולה
 הוכל ק"ק דצריאה וכל שאר הכללים צו שלטעם
 זה נקרא צרוך צסוד ריצויה דצרכאן שכולל
 כל העולמות צחוכו וציארטוהו לעיל ע"כ כרי
 מפורש משכ"ו ומסידור הרש"ש שטליות ק"ק
 דצריאה צחינת צרוך הוא ק"ק דז"א דצריאה
 דל"י וכן ההיכלות כולם הנכללים צו הכל הוא
 דצ"ע דז"א דל"י ח"כ הוכל ק"ק דצריאה
 כחחוקה אינו שייך כאלן כי ג"ר שצו עלו
 צלשכ רוח נידח וחילוניותו שהוא ו"ק שצו
 טולים צחמית שמע קולנו ומלצשים על
 פימיותו שצנכ"ס דל"י כמ"ש צסידור וכ"כ
 צעלי נכר אוח ל"א ע"ש וכי"ע"א :

קבג) שארקה כתוב בשכ"ו [ד"ה ע"א]

סדר בנין זו"ן במהלך התפילה (כריעות וזקיפות)

מקורות

נה"ש דף ט' סע"ג. דף מ"ו ע"א אות ט"ו.
 עלי נהר דף צ"ד ע"א עד דף צ"ז, הקדמה להבין ענין הכריעות וזקיפות. דף פ"ב ע"ב, דף נ' ע"ב, דף מ"ח ע"ב אות מ"ט.
 שערי רחמים ח"ב סוף שאלה ק"ב, שאלה קל"ג, שאלה קמ"ב. מעיל אליהו דף קל"ד ע"ב, דף קל"ב ע"א.
 באתי לגני ח"א דף קע"ב ע"ב (מופיע גם בענ"ה דף צ"ה בהגהת השד"ה אות כ"ב), דף ע' ע"א. שמן ששון פתח עינים דף מ' סע"א.
 אוצ"ח דף ל"ז השד"ה אות ו'.

כלומר, דחיות ע"ג רישא דז"א, ובוזה מתיישב נה"ש דף ט' ודף מ"ו (ענ"ה דף מ"ח, השד"ה אות פ"ה). ע"י שיע"ר ח"ב ש' קנ"ו (יחוד שיום שלום).

יב. מע"א דף קל"ב ע"ב

שואל: במילת "ברוך" דוחים את הו"ק דחכמה דכתר לחג"ת נה"י, ואילו במילת "אחד" לכאורה משמע עפ"י הסדור ונה"ש דף מ"ו שמכניסים ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר. והרי מדברי שעה"ב משמע שמה שנכנס במילת "אחד" לג"ר, ידחה במילת "ברוך" לו"ק. וא"כ נצטרך להכניס ב"אחד" רק ו"ק דחכמה דכתר, או שנדחה ב"ברוך" ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר.

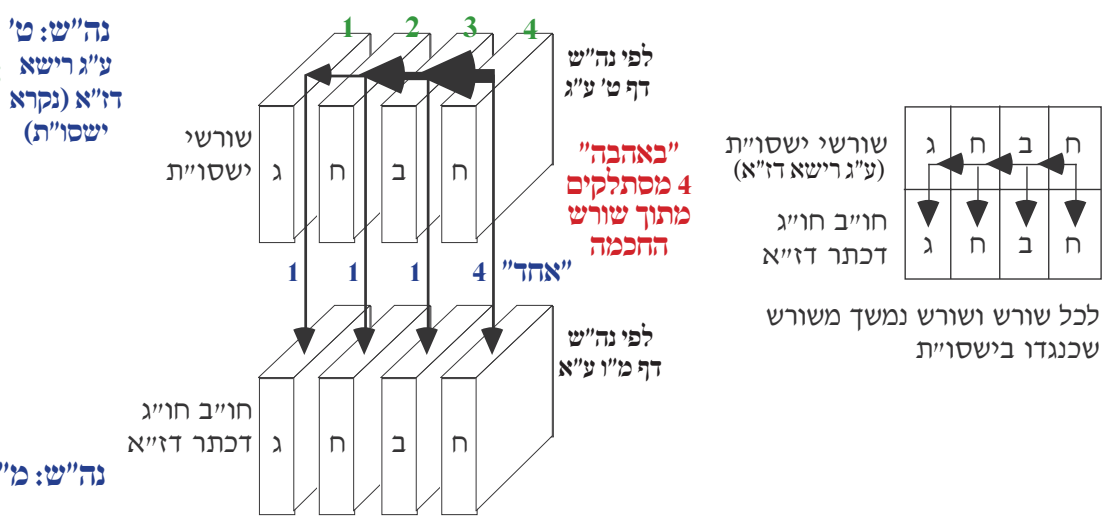
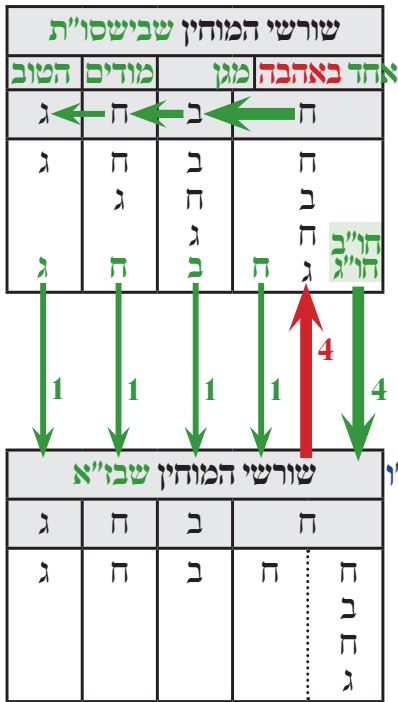
מתרין: גם במילת "אחד" מכניסים לחכמה דכתר בלבד, ומה שכתב בסדור חו"ב חו"ג דכתר, כוונתו חו"ב חו"ג דחכמה דכתר (לא כתירון השד"ה שמסיב את הכתובת לקשע"ה וכו'). ומדוע א"כ לא כתובה המילה "חכמה"? הרש"ש קיצר בדבריו, ומ"ש כתר, להוציא מטעות שהכוונה לחב"ד הכוללים. לכן הדגיש כתר, וברור מאליו שעוסקים רק בחכמה דכתר עד "מזן אברהם".

מביא בשם ת"ח (הוא ר' אליהו משען הנ"ל, מ"עלי נהר") שאמר שבק"ש המשכת המוחין לחו"ב חו"ג דכתר. ומקשה עליו הרי בק"ש הבאנו ו"ק דגדלות דאימא, וב"אלוקי..." הבאנו ג"ר דאימא. א"כ בהכרח הג"ר מתיחסים לו"ק דק"ש. הג"ר הם דחכמה, ולכן הו"ק דק"ש הם בהכרח דחכמה בלבד.

יג. ענ"ה דף מה' ע"א: המוחין של שאר השורשים באים משורש החכמה, עפ"י נה"ש דף ט' ע"ג הנ"ל. ולכן במילת "אחד" הכניסה היא לחכמה דכתר בלבד.

מקשה: מהסדור ("אחד", דף מ' רע"ב) נראה שהבינה וחו"ג נמשכו ישירות מישסו"ת ולא עברו דרך החכמה דכתר (נה"ש דף ט' סע"ג). הגהת השד"ה (ענ"ה דף צ"ה ע"ב אות כ"ב, דף מ"ח רע"א אות פ"ה): יש לקיים את נה"ש (דף ט' ע"ג) בשורשים שבישסו"ת, ששם שורש החכמה מעביר לשורש הבינה וחו"ג. אך בכניסתם בשורשי המוחין דז"א, כל אחד מקבל ישירות משורשו שבאימא.

ומה שמצינו שמוחין דחכמה דכתר מתפרטים בברכת אבות לחו"ב חו"ג (במילת "האל, הגדול הגיבור והנורא, באהבה"), זה מצד שבחכמה נשרשים שאר המוחין, ואז אין העברה ישירה מחכמה לבינה וחו"ג דז"א.

יד. אוצרות חיים דף ל"ז אש"ל אות ו': עפ"י שעה"כ דף ל"ח ע"א, כל העמידה עוסקת בחו"ב חו"ג שבכתר, ורק בשים שלום יש המשכה לחב"ד וו"ק. ושם יש שלושה יחודים בסוד נ"ר. יחוד ראשון, הוי"ה אהי"ה, שם אנחנו מכוונים על הורדה לשורשי המוחין שבכתר ע"י ד' כריעות וזקיפות. ובלשון הרב "ולהוריד משורשי הד' מוחין אשר בכתר ממש". ביחוד השני, הוי"ה אלקי"ם, להוריד לחב"ד דז"א. א"כ מה הכוונה להוריד משורשי הד' מוחין, אם תאמר מכתר דז"א לחב"ד, הרי זה נעשה ביחוד השני. מכאן מוכיח השד"ה שהשורשים הם דכתר דנה"י דישיסו"ת שהם שורשים לשורשי המוחין דכתר דז"א. ומהם אנו ממישיכים ביחוד הראשון (ע"י כריעות וזקיפות) לכתר דז"א.

טז. שע"ר ח"ב שאלה קמ"ב: מתלבט מהיכן נמשכים בינה וחו"ג דכתר, האם מחכמה דכתר בתוך ז"א, או מע"ג רישא דז"א, ישירות לבינה וחו"ג. ומבאר שיש לקיים את נה"ש דף ט' ע"ג בשורשים שבישסו"ת הנמצאים ע"ג רישא דז"א. אך ההמשכה לבינה וחו"ג דכתר דז"א היא ישירה מאימא, עפ"י הגהת השד"ה הנז' בענ"ה.

סדר כניסת המוחין דאימא בז"א בכריעות (זקופות)

עץ חיים למוצאיהם

ברכת מוגן אברהם / מודים / הטוב שמך

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

② תיבת אחד

③ תיבת ברוך
(כניסה בעצמות)

④ תיבת אתה
(כניסה בעצמות)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי נה"י דז"א

ברכת אבות

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

② תיבת אחד
(כניסה בעצמות)

③ תיבת ברוך
(ידידה בהארה בלבד)

④ תיבת אתה
(ידידה בהארה בלבד)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

נתק בהארת המוחין
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

הארת חב"ד (בהארת פ"ע)
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

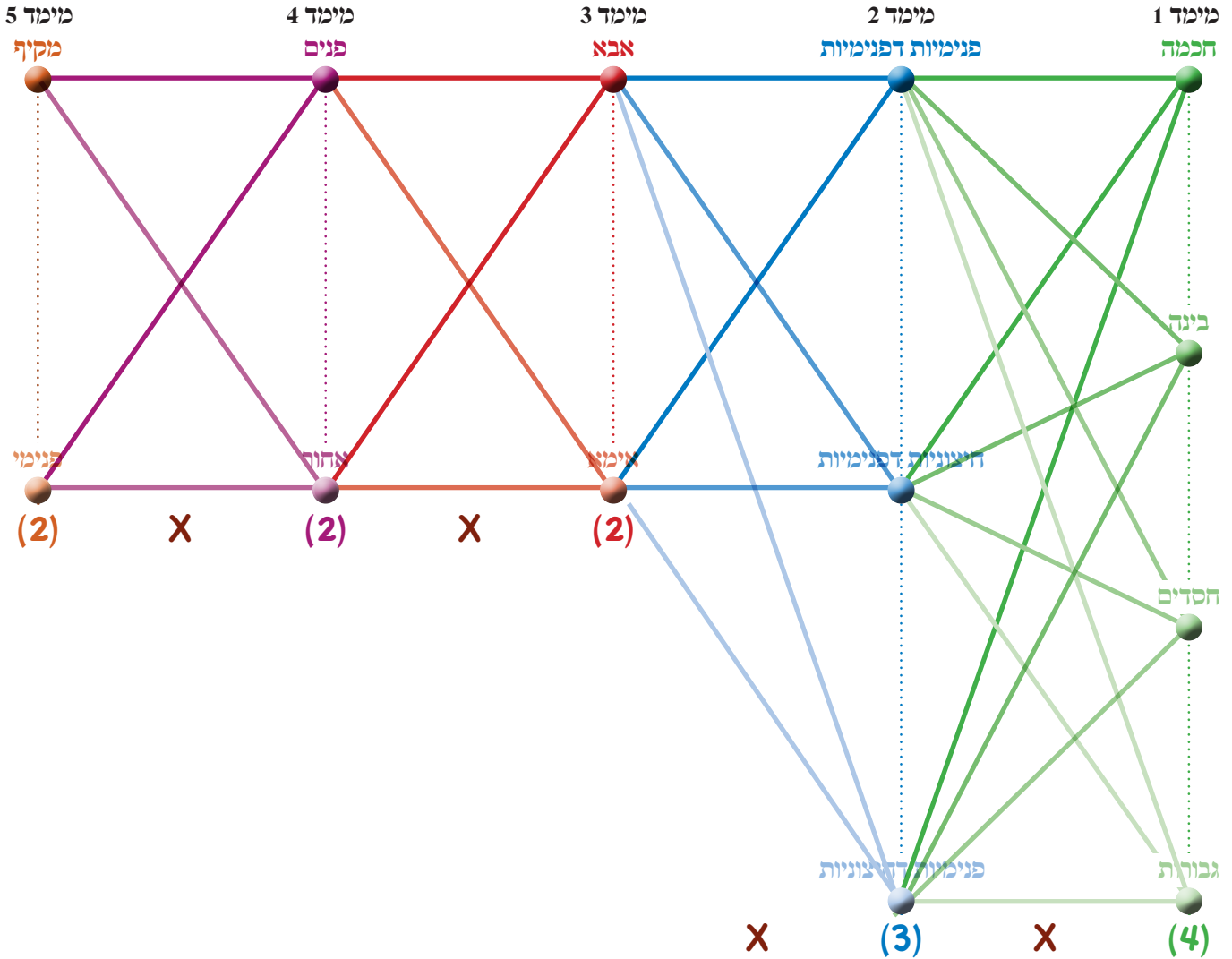
הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

(גדלות בלבד, בלי כלים אמצעיים ופנימים דחיצי דפני)

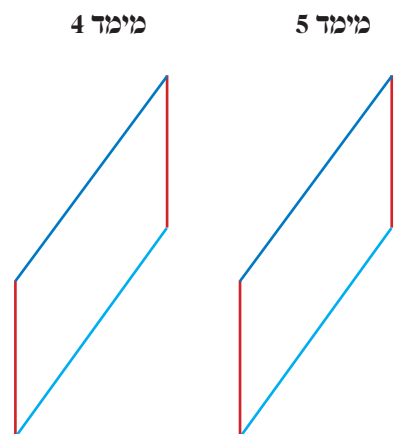
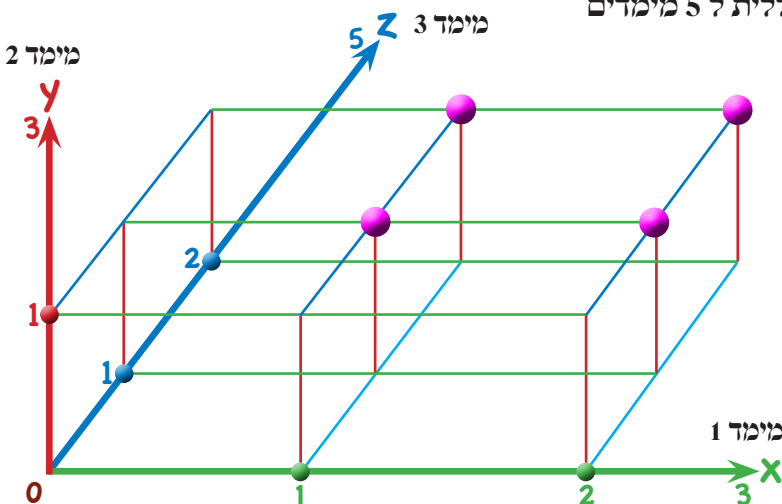
✿ יש לציין שבשורש הראשון (הכמה דכתר), בונים בפועל כמעט כל הבחינות. בשלושת השורשים הנוספים (בינה וחוג דכתר), רק או"א של אחו"פ.
 ✿ כל מימד כלול מכל שאר המימדים, לכן כמות הפרצופים היא הכפלה של כל הפרטים בכל מימד. סדר המימדים אינו משמעותי.

מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3) פנימיות דפנימיות / חיצוניות דפנימיות / פנימיות דחיצוניות	X	כריעות וזקיפות (4) (כו"ז - חו"ב חו"ג דכתר)
-----------------	---	-----------------	---	----------------	---	--	---	---

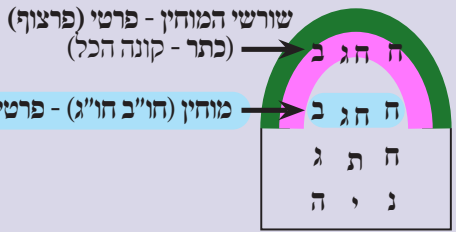
מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3)	X	כריעות וזקיפות (4)
96	←	48	←	24	←	12	←	4
→ 2	→	→ 4	→	→ 8	→	→ 24	→	→ 96

דוגמה כללית ל 5 מימדים

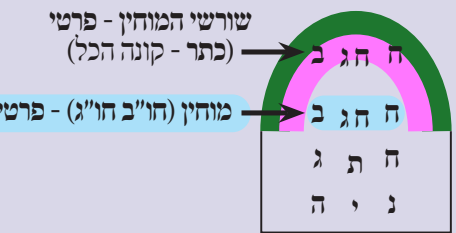
שורש **הבינה** דכתר (נוק' דעתיק) - **כללי**
 (24 פרצופים - כו"ז ב' - מגן אברהם)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הבינה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

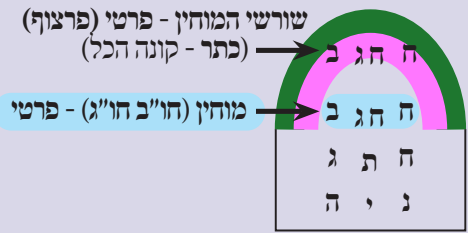

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הבינה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הבינה
 (כולם בעובי, שווים)

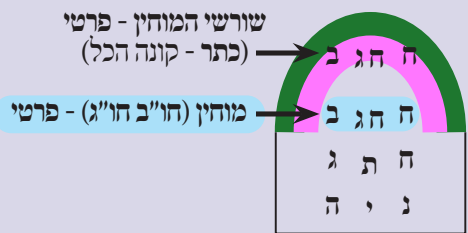
שורש **הגבורות** דכתר (נוק' דא"א) - **כללי**
 (24 פרצופים - כו"ז ד' - הטוב שמך)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הגבורות)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

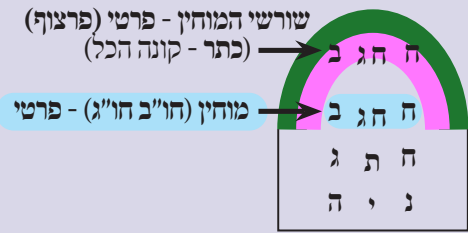

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הגבורות)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הגבורות
 (כולם בעובי, שווים)

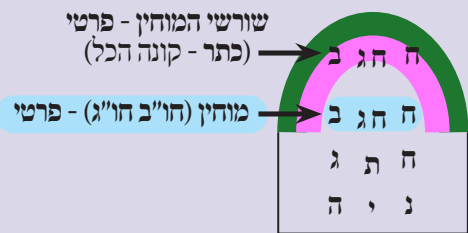
שורש **החסדים** דכתר (א"א דכ') - **כללי**
 (24 פרצופים - כו"ז ג' - מודים)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החסדים)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

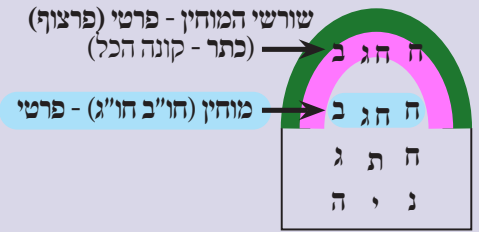

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החסדים)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החסדים
 (כולם בעובי, שווים)

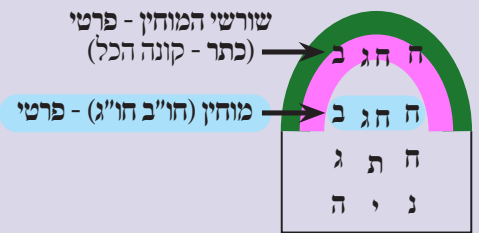
שורש **החכמה** דכתר (עתיק דכ') - **כללי**
 (24 פרצופים - כו"ז א' - אבות)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החכמה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החכמה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החכמה
 (כולם בעובי, שווים)

בעולם הדריאה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנוע ושאר
 בחי' של ט"ם נשאר דבוקות למעלה אחר באחר עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בברכת אבות אחורי ז"א דאליות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרתוף שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנחמטטה
 וירדה בסוד נקו' קטנה כנוע וזה יובן במ"ש במ"ה כי בחי' המלכות
 שבלבד בלבד היא הירדת בכל עולמות ז"ע כנלע"ד חיי"ט
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקרבות ומירות ותפלת יולד דשחרית
 נכללים כל שאר העולמות של עש"י יר"ה בריאה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה .
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"ג . והרי כל העולמות
 כולם קשורים ונכללים . ובא"ת עתה ענין עליית ט"ם אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלילינו דרך סתם בשם זולכות דאלילות וזה החלי בע"ה :

ברוך (א) כבר נתבאר בס' התקונים ענין שני כריעות שניין
 לכרוע בכל ברכה ולזוקף שני זקופות וזה ביאורם .
 (ב) הגה כריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות
 ושני זקופות בסוד מ"ש כל הכרוע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא ואו לגבי הא ואו שני זקופו'
 הא לגבי ואו הא לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה . אבל בתחלת ברכת הודאה אין בה רק כריעה ח' וזקופה
 א' כי כנולד גופא גמין לגבי ברכיין סוד ו' לגבי ה' ורישא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזוקף ברכיין לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו . וגופא לגבי רישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא יש סם ברוך ולא הש"ס . נמצא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו לגבי הא וזקופה הא לגבי ואו בלבד . ולפיכך יריכים אנו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקופה שניה במודים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזוקף הא לגבי יוד :

בו לג' חלוקות בני קוין שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימינו וז'
 אותיות שניות בקו שמאלו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזוהר פ' בראשית ד"ו ע"ב וזהו סדרן אבגדהו"ו בחסד
 חטיוכלמ"ג בנצורה טעפ"ל קרש"ת בת"ת כ"ך פ' מורזיל ד' וז"ס
 להתחיל אותה יש אשר סודו ביארו בזוהר פ' תרומה דקס"ו ע"ג
 (כ"י ע"ג) עולמות אלו שריין תחות כורסיי' תחות עולמא דאל"ה כו'
 והענין הוא שהצבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דאתי מפני שתמיד אתי וגומשך הוא שפע גו רישא דז"א
 ואלו הו"ש עולמות הם הכ"ב אותיות שנמשך אשר הם בצביגה וכולם
 מתחלקו"א . האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דז"א אבל
 הארתם יולדת וגלית לחוך במקום שנגמר וגשלם היסוד דאימא
 שהוא בחזה דז"א כנוע ואז משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דז"א וז"ס בזוהר דאינן תחות
 עלמא דאתי שהוא במקום סיוס היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דאתי שהוא בחזה דז"א . גם פירושו הוא בחופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיות הם למטה ממקום מוח הצבונה דז"א עלמו אשר גם
 היא נקרא עלמא דאתי . האמנם שרשם האמיתי הוא בני מוחין
 עלאין אלא שהארסם מתגלה למטה בחג"ת דז"א אבל אין ענין
 זה רק כאשר הע' מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעריין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבצביגה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דז"א וההארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דז"א היא עתה ברישא דז"א (י) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו הו"ש עולמות שהם הכ"ב אחרון הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הנקראות מנלפ"ך :
וכבר הודעתך כי אלו הם ה"ג הגו' בזוהר ואנו מזכירין
 אותם פעמים רבות . והיותם אותיות כפולות הוא לפי
 שיש בדעת דז"א ה' חסדים וה"ג ובהכנס כל המוחין ברישא דז"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אחרון כנוצר בזוהר (ז) על פסוק וישכב
 במקום הוא וי"ש כ"ב פירושו כי הו"ש עולמות הגו' הם הכ"ב
 אחרון עלמן וכולם נטונים תוך היסוד דאימא בהיותה מלובשת
 תוך החזה דז"א ומשם יולדים האחרותהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אחרון בחג"ת דז"א . וגם הכ"ב עיטרין (ח) ניתנים הה"ג
 עלמן אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"א כנוע אבל עתה
 כל החו"ג הם למעלה על רישא דז"א בסוד ארי"ם כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלם כו' כנ"ל . אשר אז מלבד נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מתחיל לנגם הארת הדעת והארס החו"ג
 תוך ז"א אבל שרשם נשאר למעלה :

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה ח' ואל תכרע עתה רק
 גופך בלבד ובמלת אהה הכרע פ"ב ואז תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבשי למכרע ואו לגבי הא יוד לגבי הא פ"י כי ואו
 הוא גופא יוד הוא רישא ובמלת יהוה תזוקף שני זקופות . בתחל'
 תזוקף גופך לבד וזהו ענין הא תחל' לגבי ואו ואח"כ הזקופה הב'
 הוא שתזוקף ראשך וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמצא בס'
 התקונים שניין לכרוע בשם אהיה ר"ל במלוי יודין ולזוקף בשם
 ההויה ר"ל במלוי יודין ג"כ . ועתה נבאר צפרנות דברים אלו .
 הנה נת"ל כי בק"ש לא נכנסו בז"א וזלתי המוחין דו"ק בלבד מלד
 אימא אבל הג"ר דמוחין דמלד אימא וכל הע' מוחין דמלד אלא
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו . והנה ע"י זוג
 ארי"ם הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' צ"פ שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אי"ם בברכה זו כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמלד אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דארי"ם ויכנסו ג"כ אח"כ כל הע'
 מוחין דמלד אלא ע"י תוספת הארה וכמשי"ה בע"ה :

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד
 דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דז"א והיו
 האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"ו דז"א יחד מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דז"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר וי"ק
 דמוחין בז"א ונמצא שההארה שהיתה לרוייה לרדת בתוך נה"ו
 דז"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא יותר
 גרועה משעו שהיא למטה במקומה בנה"ו לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"ו הגה היסוד דאימא היה אז בחזה דז"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אבל עתה פי"ה היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דז"א אשר שם הוא מקום לר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות
 היא מועטת מאד והרי הלפעו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות :

נהנה הג"ר דמלד אימא הם למעלה בסוד ארי"ם ברישא דז"א .
 וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם האני'
 באופן זה א"א בקונו של יוד אלא ביוד אימא בנה"ו הראשונה ז"א
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"ז כי הכתר שלו רומז לקונו של יוד וחור"ב
 ליי"ה ו' קלוטויו לואו והמל' נוקבא דידיה ברות הא אחרונה . וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א
 כמבואר אלילינו בשער שמות הספי' וזכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה . גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ז) והמוחין דז"א מלובשים
 בתוכה כנוע הנה בחי' אימא זו היא נקרא שם אהיה במלוי יודין
 שהיא בגי' ללא המתפשטת תוך ז"א בסוד אך בללס יתהלך אים והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה וז"ת נרמזו
 בב' אותיו ויה כן הוא ממש בשם אהיה כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות ח"ה והמוחין דו"ק תחאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דז"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה משם אהיה שהם בחינת מוחין דו"ק . גם לריך שתדע (ח)
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנוע . והנה הם מתחלקות

ברוך (י) בכאן תכרע גופך בלבד ותעין להוריד ו' לגבי ה'
 פ"י כי הלא המלכות היא ה' תחאה והיא עתה בהיכל
 קה"ק דבריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תחאה להעלות והנה זה הוא החי' בחי' ת"ת דז"א שהוא סוד הואו
 כנ"ל והוא בחי' גופא דז"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וליך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דז"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל זו הוא ואת"כ להוריד
 זו הואו לגבי"ה הא שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריאה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים : (א) פ"ח פ"ח מעשר עמדה : (ב) ה"ג להיות כי מלאתי כמ"ה שמים שלם שירות ככוונת אלה בקיור נמך מנח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעיוקם פה ואח"כ אחזור לנקומי וז"ל הנה כו' : (ג) עכ"ת כונה כוללת על הנוצר ואחזור לנקומי הראשון הנה כו' : (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שנת לוי"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא חבונה הנקרא בשם הויה דמ"ג וז"ל (ס"ה) : (ה) עיין ד"ר ד"ב ע"ב שאלה י"ה : (ו) כנע"ח
 אימא כנח"ד : (ז) ועיין דב"ש שם : (ח) הה"ב עמס הניתנין אל הנקבה כו' : (ט) ש"ש : (ע) פי' יען כי יסוד דאימא הוא בין פרקים ראשונים דל"ה כנוע ולפ"ע
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעים ותחתונים ופשוט : (י) כנע"ח יתח מנת פה : (יא) כנע"ח אימא כו' : (יב) פ"ח פ"ח מעשר עמדה :

גם הכוין בזה ש' של אהה אל ה' אומות מנלפ"ך הכפלות . יתרה עתה תכוין להעלות זאת הנקו' של המל' עד מקום החזה ד"ר"א במוחיו במקום שהיתה שם הח' אלילות :

אלהינו

עתה אנו ממשיכין בזה בכוין כדי שש"כ יחזרו אח"כ פכ"פ ויה נרמו במלת אל של אלהינו כי זה בקיור (א) עוד ירצה באורך הדרוש הזה וכוננו היא מה שראוי לכיון בה ביום ר"ה בנפ"ו שחירות לבד והנה בתחיל נקדים לה הקדמה א' (ג) והיא כי אין שינוי וחילוק בין בנות ברכת אבות שבימי החול לימי ה'ה אלא בענין כונן הרי"ו שלנו מוסיפין לכיון ביום ר"ה בכל בחי' ונח"ו בברכת אבות כמו שכתבנו אבל בכל שאר הכונו' הם ש"ס. ובעת הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' והי"ו כ"ה הוא בנ"ו וכוונתנו עתה אהיה לבצע מציאותם אלא להמתיק ולבסס את הגבו' והרי"ו האלו ונתחיל בבית הברכה. ב"ר"ך תכוין בזה כי גודע הוא במש"ל שבכתבו יוצר אור עד סוף גאל ישראל העליון את המל' עד היכל ק"ק דבריהם הנה היא בחי' נקו' א' כלולה מ' ואינה עדיין בחי' פ"ר' כי היא בסוד לכו ומעטתי את עלמך וכונתנו עתה להעלותה עד מקום אלילותה שהוא כנגד החזה ד"ר"א בסוד אב"א. וח"כ נעשה אותה פ"ר' שלם ונחזירנה פכ"פ. והענין הוא כי ד' בחי' יש אל המל' כנ"ל בבית אור משנת ד' ראשי שנים הם כו' ה"א' היא בחי' בסוד קשר של תפילין ש"ר תחת ג"ד ששם חב"ד ד"ר"א ושם הניח' שורש א'. עוד יש לה שורש תחת תג"ת ד"ר"א ושם הוא מקום החזה . עוד יש לה שורש ג' תחת נה"ל ד"ר"א תחת היסוד ושם הוא נקרא בסוד ה' ה' אחרונה של הו"ה. עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריה' ושם היא בסוד נקו' א' כלולה מ' אבל אין בה בחי' פ"ר' ואי נקרא שם אדנ"י. וענין בפי' ח"י שרה בענין מערת המכפלה ותבין מה ענין ד' בחי' אלו היעב והנה כוננתנו עתה היא להעלות ולהמשיכ' אל שרשיה העליונים הד' אלו הנז' :

ונחזור

לברך מלת ברך הנה כוננתו להמשיך בה בתחיל' בחי' דעת ק"ל דעת בחי' היתה עדיין נקו' כלולה מ' כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל והמשה זו אנו ממשיכין אל' מן היסוד ד"ר"א הנק' ברוך . וגודע כי הדעת ק"ל שבה היא בחי' עטרא דגבו' מנ' עטרין אשר בדעת ד"ר"א כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קלוות ד"ר"א מחדש עד הוד שבו ועטרא דגבורה נחלקת לה' גבו' המתפשטות בה"ק שבנקבה מחדש עד הוד שבה . ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד ד"ר"א ומשם נמשכת וניתנים בדעת שבה ולכן לריך שתכוין במלת ברך כי היא זו הנקו' של המלכות הנק' ברוך בכל הגבו' ריבוי' דברך שהם הנילכות שלה שנקללו בה . וגם תכוין אל היסוד ד"ר"א כי גם הוא נק' ברוך ומשם יורדת היתה עטרא דגבו' בנקו' הו' הנק' ברוך כנז' וע"כ יש בה דעת ק"ל . ולריך שתכוין כי הנה בתמי' היא עטרא דגבו' היא הו"ה א' פשוטה שהיא בנ"ו כ"ו וכשניתנה בדעת של הנקבה מתחלקת לה' הויות שהם ה"ג והם בנ"ו ק"ל הרי עתה בחי' כ"ו ק"ל ומסר ע"ב לתשלוש ברוך' ויה ענינם . הנה תכוין אח"כ כי המל' ביהו' בסוד נקו' א' אין בה רק ג' קוים והיא ג' לילין בנ"ו כי חב"ד שלה נכללת בחג"ת שבה . וגם בנ"ו שבה נכללת בחג"ת שלה ונמלא שאין בה רק הוראת ג' וקיים ולכן א"פ שללו הה"ג שהם ה' הויות אשר בדעת שבה הם עמידות להתפשט בה אחר הויות בחי' פ"ר' בה' קלוותיה שהם מחדש עד הוד שבה עכ"ל כיון שעתה היא נקו' א' בלבד אשר לכן אין בה רק הוראת גילוי ג' קוים בלבד כנז' לכן אין מתפשטות בה רק ג' הבורות מן הה"ג בחג"ת שלה וז' הויות האחרות אינם מתפשטות עדיין . והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה שד עתה בדעת שבה בבחי' ד' אומיות הויה הם עתה בדרך התפשטות הויה י"ה יה"ו יהו"ה שהוא ענין ריבוב הויה שהוא בנ"ו ע"ב והרי עתה הם ג' בחי' כו' ע"ב ק"ל שהם בנ"ו ברוך . ובנה ב"ב ארנו לעיל כי בכל בחי' ונח"ו לריך לכיון בחי' רי"ו . והנה הרי"ו שלך לכוין בכלן הוא בסוד ג' הויות הנז' המתפשטות בחג"ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא בנ"ו ע"ב כנז' והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו גם תכוין אל רי"ו ב' באופן אחר . והוא כי תכוין במלת ברך שהוא בנ"ו רי"ו ועוד י"ב והנה הרי"ו הם ג"פ ע"ב הנז' וה"כ הם י"ב אומיות שבמילוי אדנ"י במילוי' כזה אלק דלת נון יוד . והנה הרי"ו הזה נמשך במל' הנק' אדנ"י

כי כבר נודע לעיל כי שורש המל' היא תחת היסוד ושם עומד' בסוד ה' אחרו' של הויה אבל ביהוה צבדו' בבחי' נקו' נקו' שם אדנ"י והרי נכתב ב' בחי' רי"ו . והנה עד עתה נכתב החי' המתפשטת בנקו' היא ועתה לריך לכיון ע"י מי נמשכין אלו ההארו' וענין כונה זו היא בסוד ב' הכריע'ו שלריך לכרוע במלת ברוך אהה כמבואר באורך בברכת אבות דפ"ו שחריט . וסנה הכריע'ו ה' היא לכרוע הגוף לבדו במלת ברוך והכריעה הב' היא לכרוע במלת אהה הראש כנז' בואר דבאחיה גמין רישא וכונה אלו הכריעות הוא . דע כי ז"א יש בו הו"ה א' שלימה הכולל את כונו והנה במלת ברוך תכוין בכריעה הרי"א של גופך להוריד בתחלה ו' לבגדי ה' תחלה להאריעה ולתת בה כח שמוכל המל' הנקרא אדנ"י . ביהוה צבדו' נקו' בכריעה להעלות למע' וזו ה' הנק' ה' תחלה של הויה העומדת תחת היסוד ד"ר"א . והנה בחי' הרי"ו שלריך לכיון בזה הוא זה כי ב' אומיות ו"ה הנז' נעשים רי"ו באופן זה כי יוצר אות ה' ר"ו ועם אות ה' הרי רי"ו . וענין רי"ו הנה הם ג' הויות דמלוי ס"ג ועם י אומיות המילוי הרי ע"ג והנה ג"פ ע"ג הם רי"ו כי ה' המאשרת בכל הויה מהם הוא בחי' הכללות שבה ותכוין כי ג' הויות אלו נמשכות מאות א' מאתיה דמילוי הדין שבצדו' ותכוין כי גם א' יורה הוא יו"ד כזה

אתה

לריך לכיון כי אחר שבבר נמשך בה בחי' דעת ק"ל ביהוה עדיין בסוד נקוד' אנו לריכין לתת בה כח לעשות פ"ר' שלם אח"כ והנה אין הפר' נעשה אלא ע"י האותיות' כנודע ולכן תכוין בכריע' הראש אשר במלת אהה להוריד לה כ"ו אומיות' שהם כ"ב דא"ב וזו ה' היתרות של מנלפ"ך מן היסוד ד"ר"א כנודע כי כל האומיות' הם ביוסוד הנק' ברוך בסוד נגילה ושמח' כך זהו ענין מלת אהה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אחוון שיש מן א' עד ת"ו ב"ב ואות ה' הם ה' אומיות מנלפ"ך היתרי' וענין הרי"ו שיש עתה הם ג"פ רי"ו כמ"ס . הא' הוא כי תכוין כי אהה הוא בנ"ו ת"ו כמנין רי"ו לפ"ך והענין הוא כי כוננתנו הוא להמתיק את המנלפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנלפ"ך הרמזו בה' של אהה כנז' ואמנם ב' הגבו' הנרמזות ב' אומיות מ"ן שבמנלפ"ך דמל' כבר נתמחקו במלת ופי' יגיד תתהלך כנ"ל בתפלת שחרית גדול כי פ' הוא בנ"ו מ"ן ולכן א"ל עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבו' לפ"ך . והנה בארנו כי אהה הוא בחי' רי"ו לפ"ך והנה הרי"ו הם בחי' הכ"ב אחוון הנרמזים בא"ת מן אהה והלפ"ך הם רמוזים ב' של אהה . וענין הויות הכ"ב אחוון בחי' רי"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אחוון כלולה מ"ס והם עשר פעמים כ"ב הם רי"ך ולהיות כי מספר רי"ך הוא ענין רכות ורחמים ולא קושי הדין לכן לריך לסלק מהס' ד' אומיות' וישארו רי"ו שהוא כמנין גבו' והד' אומיות האלו שנספר הם ד' אומיות גיכ"ק השרשו' בלבד פי' כי כבר נתל' כי כל אות כלולה מ"ס והנה הם מ' אומיות ג' ואין אנו מסירין רק ד' אומיות' גיכ"ק השרשו' בלבד . ועטם למה אנו מסירים ד' אומיות' אלו ולא אחרות וגם ארך אלו הם רי"ך ורחמים יותר מן האחרו' הענין הוא זה כי הנה כ"ב אומיות' נמשכות מן חמש מולאות הפה כנודע והנה הם גולרים מן חבור הדין והגון שהם בחי' חו"ב והנה אומיות' גיכ"ק הם אומיות החיך שהם חכמה ומשם נתפשטו כל שאר האומיות' וניתנו בגרון שהוא ביל' ולפי' שחכמ' הוא רחמים גמורים אין להכניס אומיות' שהם גיכ"ק במנין' לפי' שיתבטלו הדין לגמרי ואין כוננתנו לבצעם אלא להמתיקם ולבססם בלבד . ואמנם ענין אומיות' לפ"ך הם תחבר עמהם הויה אחת פשוטה העולה בנ"ו כ"ו יה' הכל רי"ו אחד בזה ה' של אהה . אמנם שני רי"ו הנז' הם רמזים בשתי אומיות א"ת של אהה בבחי' יורס ופנה הם ב' רי"ו אשר באות א' של אהה בבחי' יורס ופנה הם ב' רי"ו אשר ב' ריש גס ת' היא יוצר רי"ו כזה ת' הרי הם ב' רי"ו הא' הוא כנגד כ"ב אומיות א"כ והא' כנגד אומיות לפ"ך . והרי"ו הנז' הוא בהחברות הכ"ב אחוון וה' אומיות מנלפ"ך בחיבור א' ולכן לריך ליייר מלת אהה בליור אהיה בזה האופן א"ת של אהה הם א"ת של אהיה אבל אות ת' של אהה יורה הוא רי"ו כנ"ל והנה הרי' והואו של ה' הנו' הם יוצר ק"ל והיא ה' א' ועם אות יוד של ה' ה' שבסופה הרי י"ה של אהיה

הגרות וביאורים : סוף עשיה וכולם מתלכדים זה בתוך זה באופן זה זה כתיבם דל פרי פריעות דליליות המתפשטין כל לורך אכ"פ מתלכדים זה בתוך זה וכן ספירת החכמה כיוול באופן דהעשר ספירות מתפשטים לנפשה פצמים אכ"פ אכ"פ דבחר ועליו מלבי' אכ"פ אכ"פ דהקמה ועליו אכ"פ דכניה ועליו אכ"פ דחסד ועליו אכ"פ דגמירה וכיו"ז בכל העשר והנה באלו המי' ד"ר' עד יוה"כ עסקנו באכ"פ דגמירה והנה כן ב"ה שהו' כשרה היל ממש כלל פריות לריך לכוון כל כוונת ומירות ויור' שהוא מיקון אכ"פ דגמירה ר"ל בינות דגמירה דו"ק ד"א דישמ"ת אשם כל תמלות הוא כפרטור גמירה וכלל מאכ"פ] ודק פ"א ע"א וע"כ : (א) ש"ך מתפלת ר"ה : (א) עיין אמת לעיניך דק"ג ע"א שאלה י"ב : (ב) עיין נה"ל ד' פ"ב ע"א [שקפה וז' בענין עמדה דתפלת שחרית ד"ה כתב הרב זל"ה שהיא כלפי כפ"ר חלום ממש ואין בניהם הפרש כלל אלא בחי' הרי"ו לבד וע"כ גדול כי נראה שהפרש גדול בניהם שחיל הנוקבא עולה בכריעות וברכה אינו עולה אלא בוקפיות . והם עולה בוקפיות עד החזה והוא ע"ה כמתר' ועיין חו"מ דקס"ב פ"ב ד"ה הנה כמנו' ודקמ"ה פ"ב ד"ה והנה היה אומר : (ג) כפ"ת הטעם והם בנ"ו מ' :

בגבורות ז"א וכו', אמנם חסד ראשון שבה"ח נחלק לו' בחי', לז' ספירות, ומתפשט בחסדים דכולם, וחסד השני מתפשט בגבורות דכולם, יעו"ש.

שם, דחסד, נ"ב, שלה.

שם, במזמור יחננו, נ"ב, ובמזמור, מלת יחננו.

דף פ"ט ע"ב, מ"ז ל"ז, נ"ב, נלע"ד דרך אפשר עפ"י מ"ש בכונת מאה ברכות, ששני ש"ת המגולים, הם ל"ז, מילוי דס"ג, ועיין שער כ"ה בכללי החו"ג, כלל י"ד, מ"ז ל"ז הם בש"ת ונה"י המגולים שעולה או"ח שלהם לחו"ב שהם י"ה דע"ב ודס"ג דמוחין דמצד או"א ומגלים הארתם ע"י בקיעת יסוד דאימא, וגם חו"ב עולה או"ח שלהם עד כתר דז"א, וממשיכין אותו לראש ז"א.

דף צ' ע"ג, עסוקין בתשמיש, נ"ב, נלע"ד לישב, המאמר הזה איירי בזיוג לעשותה כלי, והמאמרים הנ"ל, בזיוג להולדה, ולא פליגי, וא"ש את"מ, הרב נתנאל חבובה ז"ל.

דף צ"א ע"ב, עתה ודי בזה, נ"ב, ועתה די בזה.

שם, והז"א לבדו, נ"ב, נ"ל שזה היחוד דאו"א הנעשה בקונה הכל כמ"ש מוהר"ח ז"ל בדרוש ב' דעמידה, בתיבת קונה הכל. השד"ה.

שם, עד יום שמיני עצרת, נ"ב, עיין ע"ח של"ז פ"ב, ועיין תו"ח דף קכ"ג ע"א, שכתב שכאן מדבר בזו"ן דסדר הזמנים.

שם ע"ג, המאמר, נ"ב, עיין זוהר הרקיע, דף קפ"ו ע"א, מה שפירש.

דף צ"ב ע"א, ואינו, נ"ב, ואינה.

שם, ואז ננסר, נ"ב, עיין שער הפסוקים פרשת וישלח, וע"ח של"ה פ"ה, ושער ההקדמות דף נ"א סע"ג, וצריך ישוב.

שם ע"ב, דמתגלפין, נ"ב, עיין נה"ש דף ל' ע"ג [ל"ח ע"ד, סד"ה דע כי הנוק"ן ז"ל, ויעקב ורחל הננסרים ברה"ו וכו', עם כל ביע, הנקרא יעקב, בערך כללות א"ק כנדע.

שם, כל אחד מהם נקרא ראש, נ"ב, ר"ל שא"ק נקרא ז"א, והנוק"ן היא כללות האצילות עם ביע, ונקראת ע"ש אריך, א"כ יהיה הכתר והחכמה דנוקבא הננסרים ביום א' וב' דר"ה, הם גולגלתא ומוחא סתימאה דא"א. מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, ביום הג', נ"ב, מסכת ר"ה דף ח"י [ע"ב].

שם, בו ביום, נ"ב, מסכת ר"ה דף י"ט ע"א.

דף צ"ג ע"א, של הזכר, נ"ב, עיין לעיל דף צ' ע"ד שורה מ"ו.

שם ע"ב, ומעלה בנינה ובמוחין, נ"ב, כפי מ"ש הרב בדרוש הדעת, הובא בנה"ש דף ל"ג ע"ד [מ"ב ע"ג] וז"ל, אח"כ תלת פירקין תתאין דחג"ת הראשונים, נעשו תלת כלים לתרין עיטרין דעת תחתון, ואלו נקראים חג"ת של הנשמה, אלא שהם כלי מוח הג', הכלול מחו"ג, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, בספירת הגבורה, נ"ב, פ"י בכלים אמצעים.

שם, דגבורה שבה, נ"ב, ר"ל בפנימיות, אבל בחיצו' הגבורה שלה כמו ביום א'.

שם, ההוד דאימא, נ"ב, ההוד נעשה גבורה, ובחזרה הגבורה שנעשית בינה.

שם, ועדין אף, נ"ב, (אף) [בסוגרין].

שם ע"ג, בתפילת שחרית, נ"ב, נה"ש דף כ"ט ע"ג ועיין שם רע"ד [ל"ז ע"ג-ד].

שם, נקדים לה, נ"ב, נקדים לך.

שם, שם אדנ"י, עיין ע"ח שער ל"ה סוף פ"א, ונלע"ד לפי שנקודה באצ"י, היא פרצוף שלם בבריאה, לפיכך נקראת כשהיא בהיכל ק"ק דבריאה, בשם אדנ"י, ודוק. מו"ר השד"ה יצ"ו, ועיין לקמן רע"ד, אח"ז ראיתי בספר הכונות כ"ז דף צ"ה שכן כתב שם הרב בפירושו.

ראשון נכנסין גדי ראשון דאבא. אבל לפי מ"ש מו"ר הק' הרש"ש זיע"א בהקדמתו על סדר ה... שג"ר דאו"א נק' אבא, וו"ק דשניהם נקר' אימא, יבא על נכון, ודומה לזה ג"כ כתב בנה"ש דף כ"א [כ"ז ע"ב] בתיבת שמע עי"ש, א"כ מה שנכנס בליל א' ג"ר דג"ר דישסו"ת, ובליל שני ג"ר דו"ק דישסו"ת. [לצערנו לא יכולנו לקרוא המשך ההג"ה מפאת היותה קרועה, ומטושטשת ביותר. ניעיין באור הלבנה דף רל"ו ע"ב רל"ז ע"א מ"ש שם. ובהשמטות לעלי נהר דף ד' ע"ב ד"ה א"ה ע"י לקמן. וכן בשערי רחמים ח"ב שאלה רס"ו דף ס"א סע"ג].
דף פ"ה ע"א, באופן זה, נ"ב, כי זה החסד הא' הוא נכנס כסדר מעילא לתתא, לכן ביום ששי, נכנס בחי' היסוד.

שם ע"ב, אשם, נ"ב, אשם הגדולה.

שם, בומ"ף, נ"ב, ע"ח ש' טנת"א כתב טעם אחר, יעוין שם.

שם ע"ג, שורה ט"ו בחינת החסדים, נ"ב, נלע"ד כי ע"י ספי' העומר יורד אור מקיף, ומנחת שעורים, נמשך אור פנימי, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם רע"ד, (שהם סוד ה' חסד, וה' גבור), נ"ב, [תיבות אלו בסוגרין].

שם, ה' דמים, נ"ב, שהם ה"ח, וה' גבורות, עם לבושיהם.

שם, זולתי, נ"ב, ר"ל אעפ"י שהובאו חמישים שערי בינה, בספר יצירה בהקדמה להראב"ד ז"ל, עכ"ז, השמות הרמזים בכל שער ושער, לא קבל כי אם ה' אוו', אבל שאר השערים, השמות בכל שער ושער, לא קבל.

דף פ"ז ע"א, הוא דאימ', נ"ב, חכמה דאימא, עיין בדב"ש דף א' ע"א [שאלה ג].

שם, באותו ענין, עיין בדרושי תפילין דרוש ו' [דף י"א סע"א] שכתב שהבטחון הוא [גדלות ראשון] באבא, שהוא תפי' ר"ת ונלע"ד כמ"ש מו"ר הרש"ש זלה"ה בנה"ש דף י"ג ע"ג [י"ז ע"ד] שו"ק דג"ר, כג"ר דו"ק. גם אפשר כפי מ"ש במבו"ש שער ה' ח"ב סוף פ"ז [דף נ' רע"א] שכתב וז"ל, שו"ק דגדלות נכנסים יחד עם ל"מ דקטנות ע"ש, גם אנחנו יכולים לומר שהארת מוחין דקטנות שני דאימא נכנסים יחד עם גדלות ראשון דיש"ס שהוא חכמות של שניהם ודו"ק מפי מורי השד"ה יצ"ו.

שם, בגוב"י אות א', ביסוד, נ"ב, ויסוד.

שם, חסד, תחות, נ"ב, צ"ל, דהוד.

שם, ולא עוד דאדרבא, נ"ב, ולא עוד אלא דאדרבא.

שם, אות ג', לדבר, נ"ב, שער מאמרי רשב"י ז"ל, הוא בחינת היסוד של זיווג הא', כמ"ש בשער הגילגולים הקדמה כו' דף כ"ו ע"ב.

שם, אות ד', דף נ"ט, נ"ב, והחדש, דף כ"ה [ל"ג ע"א].

שם ע"ג, ב' והוא, נ"ב, ב' והקטנות הא' הוא ה' וכו'.

שם, הלל, נ"ב, ברך והלל.

שם, גי' ע"ד, נ"ב, עם הכולל.

שם ע"ד, ליל א', נ"ב, אבל מו"ר הרש"ש זלה"ה סידר, שבוע א', נכנס חסד הא', לחח"ן דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שני, נכנס חסד שני, בבג"ה דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שלישי, בדת"י דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, ר"ל תפארת דחג"ת נהי"ם, שבוע רביעי, חסד הרביעי, נכנס לחח"ן דנה"י, דחג"ת, [נהי"ם]. ר"ל נצחים דחג"ת נהי"ם. שבוע חמישי, נכנס חסד חמישי, לבג"ה דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ששי, חסד ששי, הוא כללות ו' חסדים, נכנס בדת"י דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ז', חסד שביעי נכנס במלכיות.... עד"ז בנוקבא, שנכנסים בה, הו' גבורות בחג"ת נהי"ם שלה, בשבעה שבועות, וזה יבוא כמ"ש רבינו לעיל. וגם בדרוש יו"ד דף פ"ב ע"א, וכן מבואר היטב בע"ח שער כ"ה דרוש ב' בכללים של חו"ג כלל ח', וכתב שם, שאין לומר שכל בחי' החסד שבה"ח נכנס בחסד ז"א, וכל בחי' גבורות החסדים נכנס

רז) ש' כתב הרב צדוק ג' דר"ה די ל"ב ע"א ד"ה וציוס צ' דר"ה וכו' ומה טעם תקיעת שופר גם ציוס צ' דר"ה אצל הענין הוא כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת השופר עכ"ל כיון שלא ננסר מוח החכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנ"ל לכן עדיין אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה כנ"ל וירדו שם הגבורות דחכמה שבו וכיון שירדו שם הגבורות דחכמה שבו אז חוזרים לתקיע שופר ציוס צ' ומתעוררים המוחין וא"ל ז"א לחזור ולישן עוד עכ"ל ה"א אלה היא מה תלוי נסירת מוח חכמה שבה לשנת ז"א כבר מיוס א' ננסרו כחצ"ד חג"ת דז"א ונתנו כל הגבורות בכתר דרחל וציוס צ' מכתר שלה לחכמה שלה וגם פרק עליון דנ"ח דז"א ולמה הוא ישן עוד וכי בשביל שלא ירדו הגבורות בחכמה שבה הוא לריך לישן ל"ל ה' יע"א :

ת' הלשון של שה"כ הוא קשה להבין נוטה לכאן ולכאן מה שכתב והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת שופר מוצן כבר הקיץ ומה שכתב אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה מוצן עדיין לא הקיץ כהוגן עד יום צ' לזה תירץ ר' שאל דווקא הי"ו מה שנתקן ציוס א' בתקיעות אהי דפנים אצל פנים דפנים עדיין לא נתקן עד יום צ' עולה למ"ן אהי דפנים ומציא פנים דפנים ולפי שעדיין לא נתקן צחינת יום א' נקרא ישן וגם ע"י שעולה למ"ן נקרא ישן וגם יום א' הנוקי מקבלת מאימא אצל יום צ' הנוקי אינה מקבלת אלא מז"א ויום א' ננסר מספירה לספירה ויום צ' מפרק לפרק ולא יחיה התעוררות גמור עד שינסר כתר וחכמה דנוקי כנ"ל בשב"כ אחר שננסר כתר וחכמה דנוקי אין לריך ז"א ליבן עוה בקלור מה שננסר ציוס א' נקרא הקיץ על אותה צחינה ומה שנשאר תקונו ליום צ' נקרא ישן לאותה צחינה ולא הקיץ לגמרי עד שיגמר נסירת אהי ופנים דפנים דיום א' וגם יום צ' וזה מהרי שד"ה :

וכן תירץ כרי שמן שאון ח"ג דף ק"ך ע"א וז"ל ע"י שעולה למ"ן צחי אהי דפנים הנמשכים ציוס א' ע"י השופר ללורך פנים דפנים וכו' נמלא דגם צחי זו וצחי אהי דפנים דפנימיות ז"א ישן ציוס צ' עיין שם באורכי ה' יע"א :

רז) ש' כתב הרב צב"כ דרוש ר' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לבאר איך נרמזים ה"פ ר"ו הנז' בהי שמות הו"ה אדנות הנז' הנה מקום בא' שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הויה אדנות שהיא צג"ו ל"א גם יש בה שם אדנות צריצוע וכו' אח"כ עולה ציסוד וכו' ה"א אלה היא שם אדנות הוא צבריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך עתה צאלילות אומר יש בה שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ת' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פי' א' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותא נקראת ה' תתאה והיא עפולה אל השם הויה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו' נמלא טעם מה שקרינו אדנות צבריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים אות ה' אחרונה וצבריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אצל לעולם כל מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה מרי שד"ה :

❁ תורה חכם ❁

א"כ זה האבא שמעשיך בעוהין לחג"ת דז"א אינו בחי' האבא שהמשיך בעוהין לחג"ת דז"א שזו בחי' האבא המעשיך עוהין לחג"ת דז"א הוא בחי' הע"ה דמ"ה והע"ה דצ"ן לחג"ת דז"א זהו בחי' אבא בעי' החניח דז"א . עוד כי שם כי החקדים לאבא הם מניעים עד עשרת היסוד לאבא וגודע כי עד שם יש ב' עורות מלבישים את היסוד אבל בעקום העטרה כבר נכרת ונחלק עור א' ע"י הפריעה ולא נשאר רק עפר א' בלבד לכך יולאים לחוץ וכו' מכאן אנו לומדים שכל המצוה פועלים בכל הפר' שהרי ע"י פריעה של הקטן נעשה בחי' פריעה גם באבא וא"א וע"י וא"ק כי אפי' נפש דנפש מלכשה כל העו' :

והנה חוזרת לאה צאל עליון פנ"פ עם ז"א נראה שהוא כדי להזדווג עם ז"א כדי לחקן פר' יעקב ורחל והוא בחי' פניו לחורובבאהבה חוזרת פנ"פ שהוא חו"מ דפניו והנה בפי"ה כ' לכוין יו"ד פעמים ה"א וא"ו פעמים ה"א ומ"ה ז"ל כחז"ה"א פעמים וא"ו והטעם כמ"ס בשכ"ה ה"ל האדם הוא בחי' הוי"ה דאמ"ן הוא ז"א אשר בחוכו עוהין לאבא והם בחי' יו"ד ועוהין דא"י והם בחי' היא והנה בחי' מכה נה"י לאבא בנה"י דא"י הרי יו"ד פעמים ה"א ח"כ מכה נה"י דא"י צו"א והרי היא פעמים וא"ו ואח"כ יולאים האורות מו"א ללאה שהיא ה"א תחאה וא"ו פעמים ה"א עכ"ל לכך כחז"ה"ה ז"ל ה"א פעמים וא"ו שהוא הכאה א"י צו"א שזהו הסדר בחי' א"י לז"א ואח"כ ז"א ללאה ולא הוזכר וא"ו פעמים ה"א ככאן פלגך חזרה פנ"פ להזדווג עמו לחקן יעקב ורחל זה שכינונו להחזירה פנ"פ זהו ההכאה כי כל הכאה הוא זוג וכורדת הט"ו כמ"ס בשו"ג ש"א פיו"ש ע"ש וכיון שאנו מכוונים לזיווג פני' ביקוד חיבור הוי"ה ואדנ"י למה נכוין ההכאה שהוא יותר דבר נעלם ובפ"ה שכתב שקוד הכאה יו"ד פ' ה"א הוא חכמה דז"א עם בינה דז"א הכל א' שחכמה דז"א הוא בחי' העוהין לאבא ובינה דז"א הוא עוהין ובינה דז"א כמ"ס בדרוש הדעה ע"ס

ואגב נכחז מ"ש בפי' מאמרי רשב"י בפי' המאמר הנלנים נראו בדרך חל"ונ' טיפות לא שהם הנ' עוהין וחתכרים בח"ת בסוד חוט השדרה עכ"ל זה הח"ת שהזכיר הוא בחי' ו"ק דז"א הנק' בט"ת כמ"ס בפ"ה בחי' ברוך וכן בש' הן פ"ו הנה ענין החשמל הוא ח"ת כי נודע כי ענין החשמל הוא לבוש של הבינה והוא מבחי' ו"ק ח"ת שלה כי בודאי מו"ק שלה נעשה לבוש אל זו"ן שהם נ"כ בחי' ו"ק ע"ש א"כ אנו לומדים שחוט השדרה ר"ל ו"ק של כל בחי' דא"מ

והנה בפ"ה בחי' ברוך כחז ויכרע כל גופו שהוא ח"ת לגבי מל' העומדת בצרי' ובדרור"ה כחז לגבי ה' שהיא המל' שחתח היסוד לתת לה כח שחעלה את המל' שהיא בצרי' הנק' אדנ"י הרי שזו ה"ה שאנו מורידין אות ו' לגבה היא שורש הנ' של המל' אותה הנק' ה' תחאה לא אותה דצרי' שהיא שורש הדי' של המל' הנק' אדנ"י א"א שכן בדרוש העמידה דחול כונת הרב ז"ל שבערך המל' שחתח חג"ת דז"א שהיא השורש הדי' של המלכות זו דמל' שחתח היסוד נק' בערכה שהיא עומדת בצרי' שחתח מל' נק' צע' העליון שהיא עומדת בקיום האל"י לכך זו המל' של החג"ת נה' שהיא עומדת בקיום האל"י והנה נודע כי כל בחי' כלול מכלם א"כ זו המל' שחתח היסוד שהיא בחי' ה' היא בחי' מל' דחכמה דחכמה דז"א וק"ס אדנ"י שהיא בצרי' היא השורש

- "בנין שלם" (בנין העיקרי) מורכב מג' שלבים:
 1. בנין אחור (בנין קטן).
 2. בנין פנים (בנין גדול).
 3. יחוד.

מערכת זו מתפרסת ל 4 ימים.
 בכל יום מתחילים מערכת חדשה.
 בכל יום עובדים בכל ארבעת המערכות במקביל (כל מערכת ביום שלו):
 יום א': הכנה לפני הבנין העיקרי (קרבות - זמירות - יוצר).
 יום ב': בנין אחור (שמע עד למען שמו).
 יום ג': בנין פנים (באהבה...)
 יום ד': יחוד (ויעבור).

מבנה של מערכת אחת
 (התקדמות במערכת, לפי הימים)

יום	יום א' הכנה לבנין	ליל ב'	יום ב' בנין אחור	ליל ג'	יום ג' בנין פנים	ליל ד'	יום ד' יחוד
שלב	עליה ובנין 2-3-4, 6-7-8	ירידה לבי"ע 2-3-4, 6-7-8	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (אחור)	(אין ירידה)	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (פנים)	ירידה לבי"ע 1 וחצי 5	עליה וכניסה (חזרה) ל- 1 וחצי 5
עבודה עיקרית			בירורים (רפ"ח דאח') ובנין אחור	נסירה (באצילות)	בירורים (רפ"ח דפנים) ובנין פנים		יחוד
תיבות	קרבות / זמירות / יוצר (היכלות)	--	אחד עד למען שמו (הכנה ובנין)	ק"ש עה"מ	באהבה עד שים שלום (הכנה ובנין)	--	ויעבור
כניסה לאצ"י	תיבת ברוך (ל 2-3-4)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)		תיבת באהבה (ל 1 וחצי 5)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)

הבחינות העולות לאצ"י בתיבת ברוך: היכלות של יום א' (2-3-4), הנוק' של יום ב' (אחור), הנוק' של יום ד' (יחוד).

העבודה בכל יום (תקציר המערכות)

מבט מהיום לאחור, לדעת באיזה בחינה עובדים במקביל, בכל אחת מ 4 מערכות

היום (היום)	(לפני יום)	(לפני יומיים)	(לפני 3 ימים)
היום (כל יום)	תמול (א)	תמול שלשום	בדברי הרב*: (אינו נחשב)
יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	
יום ב' בניסה ל- 1 (אחור) מערכת ב'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	
יום ג' כניסה ל- 1 (פנים) מערכת ג'	יום ב' בניסה ל- 1 (אחור) מערכת ב'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	
יום ד' חזרה ל- 1 (יחוד) מערכת ד'	יום ג' כניסה ל- 1 (פנים) מערכת ג'	יום ב' בניסה ל- 1 (אחור) מערכת ב'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'

* בדברי הרב, יום א' של כל מערכת מתיחס לבנין האחור (שהוא באמיתות יום ב'). יום א' האמיתי, שהוא יום ההכנה (2-3-4), אינו נחשב.

היה ר"ל קדיש ג) ע"ד שתקנו לומר קדיש בין עולם ועולם ושם נבט' באורך טעמו של דבר. וקיוור של דבר הוא כי בכל עולם ועולם המלכות ש"ע העליון מהלבשת החלק העשירי התחתון שבה שהיא המל' של המל' בכתר שבטעולם שלמטה ממנו אבל המלכו' שבטעול' האל' כל ה"ם שבה כולם יורדים ומתלבשים בכסא הכבוד שהוא בראש הבריאה בהיכל קה"ק שבה ואין לך סמיכות גדולה מזה. ולכן אין ל"ל כאן קדיש כדי להעלות את הבריאה בטעולם האל' כי הרי היא נקשרת עם המל' דאזילות לגמרי וז"ם סמיכות גאולה לתפלה שהיא עולם הבריאה במלכות דאל' :

ועתה נבאר דרושי העמידה בע"ה

דרוש א' (ד) וכבאר ענין אדני שפתי תפתח בו' שתקנו לומר בתחילת העמידה ולכאורה היה נראה שהוא הפסק גדול בין גאולה לתפלה והנה רז"ל במס' ברכות הרגישו בקושיא זו ותירו דתפלה אריכתא דמיא. וביאור הענין הוא במה שקבתיו לעיל כי בתהלות לאל עליון גואלס אז התחילו יעקב ולאח ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה מן היכל הרלון ושם חזרו פב"פ והנה פסוק זה של אדני שפתי תפתח הוא כנגד היכל קה"ק שבבריאה ממש כי הנה סוד שם אדני הוא כאן בבריאה כמ"ש אלליו בשער שמות הספירות וכו' בהקדמת ס' התיקונים כי שם אדני הוא בבריאה משום דתמן לאו איהו וכינויה חד כו'. והנה מוכרח הוא שבתחיל' יעלו אל היכל קה"ק דבריאה כדי שח"כ ממש יעלו אל האל' ולכן תקנו פסוק זה כאן. אמנם ביאור דברי רז"ל שאמרו דתפלה אריכתא דמיא יזבן עם מה שנבאר במלת ברוך דברכת אבות ששם יבאחר כי הוא סוד היכל ק"ק דבריאה דרענן הוא ברוך ברבויא דברכאן וביאורו הוא במ"ש במקום אחר כי ע"י עליו העולמות והתכללותם זב"ו חזרין ג"ר דעש"ו ונעשין ממש בחינת יצירה וכן ג"ר די"ג נעשים בריאה ממש. וכן עתה הג"ר שבהיכל ק"ק דבריאה הם נכללים עם המל' דאל' הנקרא תפלה ונעשית חיבור א' ועולים יחד אל עולם האזילות וגמלא כי היכל קה"ק דבריאה שהוא בחי' פסוק ה' שפתי תפתח כניל הנה כתפל' אריכת' דמיא שהוא המל' דאל' הנקרא תפלה וכאלו נתארכה ונגדלה יותר ע"י התחברות היכל קה"ק דבריאה עמה ונעשו הכל בחי' אזילות וזה אומרים ז"ל כתפלה אריכתא דמיא. ואמנם תכנין שעדיין בפ' זה אנו בטעולם הבריאה כניל. והנה אדני היא המל' א) ושפתי הם הנגח והוד הנפתחים ע"י הסימ הנרמז במלת תפתח וע"י פתיחת השפתיים אלו משפיעים בטעולם הבריאה ב) ולאו ופי שהיא המל' הנקרא פה סגיד ותמשוך תהלך מן האזילות לבריאה וע"י תוכל הבר' לעלות אל עולם האזילות :

דרוש ב' בצרכת אבות דע כי מורי יז"ל ביאר לי כמה כונות בענין התפלה והעמידה הוא של שחרית דימי החול ועלה ברזוני לכחוב עתה הכונה היומר ארוכה מכולם ואבאר ס' תפלת השחר בלחש ובחזרה עם כונת ברכת כהנים ואח"כ אשיבה יד לבאר פרטי כונות רבות קצרות ביחד ואח"כ אחזור לכחוב ממש ואילך מן כונת נפילת אפים עד סיום התפלה כולה וכונת עליון לשבח בע"ה וזו היא הכונה הארוכה :

דע כי המלכות הנקרא נוק' דז"א יש בה י"ם וזלילה שאז הוא זמן שליטת החינוכים היא מתמעטת ויורדת למטה בטעולם הבריאה כמבואר אלליו בסדר שכיבת הלילה. והענין הוא כי ספי' הכתר אשר בה היא בלבד נשארת למעלה תמיד בטעולם האזיל' כמבואר אלליו בענין תש"ו מה עניינה וע"ש ג) ולעולם ספי' הכתר שבה נשארת באזיל' תמיד ואינה יורדת אלא חמט"ם האחרות מן חממה ולמטה אשר בה הנה הם יורדות זלילה אל עולם הבריאה וגמלא כי מש"ל שהנקב' עומדת עד עתה בטעולם הבריאה בהיכל קה"ק ועתה עולה אל האל' אינו אלא בבחי' אלו הטי"ם תחתונות שלה אשר הם נתונים זלילה בהיכל קה"ק דבריאה ועתה עולים כל הטי"ם אלו למעלה בטעולם האל' :

אבר הכחוב חיים ויטאל ול"ע כי בצרכת אבות דר"ה (ו) נת' שמה שיוחד מן המלכו' בטעולם הבר' אינו רק נקו' אחת בלבד וע"ש ענין ד' בחי' ושרשים של המלכו' כו' (ו) והנלע"ז בזה הוא כי אלו הטי"ם לא ירדו רק אחר שנתמעטו הם בעלמם ולא ירדו מהם רק בחי' המלכו' שבכל ספי' מהם ופי' בחי' מלכות האלו שירדו בטעולם

אמנם עתה מתחיל היסוד ההוא לסבת היוטו יותר ארוך משל אימא ליכנס קלס בתוך הדעת דז"א והארה הזאת נמשכת דרך קו האמצעי דז"א עד היסוד שבו ומשם מאיר אל המלכות העומדת עתה בצריא' כניל' וז"ש בזוהר דברין מלכא עלאה נפק לקבלא כו' כי יולא ממחילתו ויורדת הארתו אל הכלה העומדת בצרי' וע"כ יש בה יכולת לעלות ונגדו ובתחילה מכה זו ההארה חוזרת עם יעקב פב"פ למט' ומתחלה לעלות עמו אל היכל קה"ק שבצריא' מכה ההארה הנו' וכבר ידעת כי כל תכלית הוונתם אינם אלא להמשיך החו"ג שבדעת הזכר אל הנקבה ולכן א) בהראות עתה היסוד הנו' דאבא יש יכולת ביסוד דז"א להעלות אותה בסוד החו"ג אשר בו בסוד והוכן בחסד כסא כו' וגמלא כי מלכא עלאה הנו' בזוהר דנפק לקבלא הוא היסוד דאבא כי הוא נקי מלכא עלאה בתחילתו וז"ם תהלות לאל עליון גואלס כי תהלות הם ב' תהלות לאה ורחל וה"ם שתי הארות של ד"פ אמת הראשונים וד"פ אמת האחרונים שבארנו כי ב' הארות האלה מתחברין יחד ועולים כנגד אל עליון ופי' כי אל עליון אל הוא היסוד דבינה אשר היא הויה דס"ג שבה נרמזת שם יוא"ש שהיא גימטריא א"ל כמבואר אלליו במקומות רבים :

ועליון הוא יסוד דאבא המתלבש תוך יסוד דאימא ובערך היסוד דאימא נק' עליון ומיבור אלו היסודות הנקרא אל עליון בהם תלוי סוד הגאולה וז"ש גואלס כי הוא המעלה אותם וגואל אותם מיד החינוכים אשר למטה בב"ש שלא יתאחוזו בהם וע"כ יכולים לעלות. ועוד ע"י כל גאולה הוא ביסוד גס תכנין במלת גואלס שהוא חיבור ג"ו אל"ם ר"ל תוך אל"ם והענין הוא כי האותיות אשר תלוי אותיות אלה הם ל"ף מ"ד ו' והם כני' לך שהיא המלכות שוכרה במלת תהלות הנקרא ג"כ לך ומכ"ש בפסוק האמנם אלס לך תדברון כו' כי לך הוא אותיות תלוי אל"ם וע"ש וז"ש ג"כ ברוך הוא ומבורך כו' כי תיבות ברוך הוא כנגד יסוד דאבא לפי שכל ברוך הוא ביסוד כנו' בזוהר ובפרט ביסוד דאבא הנקרא ברוך מלך עלמנו ונקרא הוא לשון העלם יען כי הוא נעלם תוך היסוד דאימא אבל היסוד דז"א הוא המקבל ברכה ממנו נק' ומבורך כניל' כי להעלות את הכלה למעלה לר"ך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דז"א ויסוד דז"א הוא המעלה אותה מן הבר' אל האל' וכנגד שני יסודות הנו' נאמר ברוך הוא ומבורך וכבר הודעתוך שרש מרע"ה שהוא ביסוד דאבא וז"ש כאן תפק משה ובני ישראל לך ענו שירה כו' כי משה הוא יסוד דאבא ובני ישראל הם כ"ה :

והנה בזה יזבן ענין סמיכות גאולה לתפלה הנו' בדברי רז"ל כי דבר זה לר"ך ביאור לפי שגודע כי כל גאולה הוא ביסוד וכל תפל' בבל' וא"כ קשיא איך אפשר לומר שהגאולה שהיא ביסוד היא למטה בהיכל קה"ק אשר עתה הוא מקומו בתהלות לאל עליון כנו' והתפלה שהיא המלכות היא למעלה באזיל' כי כל עמידה היא באזיל' :

אמנם ביאורו יזבן עם הנז"ל כי הגאולה הזו היא למעלה באזיל' ביסוד הנו' אמנם הוא מוריד הארתו למטה בצרי' אל המלכות הנק' תפלה אשר שם למטה וע"י סמיכות הוה עולה המלכות הנק' תפלה מן הבריא' אל האל' כניל'. והנה העליה הראשונה של המלכות הנק' תפלה היא במלת ברוך שבצרכ' אבות כמו שית'. והנה זה הברוך הוא ביסוד דז"א כמשי"ת שם והרי נתבאר היטב ענין סמיכות גאולה לתפלה ממש. ועוד כי הנה גם היכל קה"ק דבריאה נקרא ברוך ברבויא דברכאן כנו' בזוהר פ' פקודי וכמשי"ת בע"ה כי נתרבה ברבויא דברכאן ע"י הברכות הנמשכות שם מן יסוד דז"א דאל' הנקרא ברוך ג"כ. ובה יזבנו דברי רז"ל שאמרו כל הסומך גאולה לתפלה כו' והי' ל"ל כל הסומך תפלה לגאולה שכן הוא האמת שר"ך לסמוך ולעלות ולחבר את התפלה שהיא המלכות למעלה עם הגאול' שהוא היסוד. אמנם יזבן עם הנו' שהנה בתחילה אנו מורידין הארת היסוד הנקרא גאולה למטה אל האל' הנקרא תפלה העומד בצרי' וזהו ממש סמיכות גאולה לתפלה ואח"כ עולה התפל' למעל' עם הגאולה באזיל' ואז איננו סמיכות והארה בלבד רק גאולה עלמיות ולא סמיכות לבד וכבר נת"ל בדרוש הקדיש של הודו לה' כו' ענין סמיכות גאול' לתפל' היטב ושם נתבאר כי לסיבה זו לא נתקנו לומר קדיש כאן כיון שהוא באמצע ב) הבריאה אל עולם האל' וא"כ

הגהות וביאורים : א) פ"י הארת היסוד הנזכר דאבא ביסוד דז"א יש יכולת כו' : ב) בין הבריאה ג) ז"ל קדיש : ד) דרוש זה ודרוש ב' הם בפרימיות דפנימיות ה) עיין חו"ח דל"ו פ"א ד"ה וכו' להבין : ו) ריש דרוש ו' : ז) פ"י כל אחת עולה בפסירה המתחסות אליה מ"ל דחמה שבה עם ט"ם דחמה שבה הנשארים למעלה וכן המ"ל דבינה עם הט' פסירות דבינה וכן ע"ד כל ט"ם שבה. ט"ם :

ויכין להכר יק' ומנ' בנו עס' וק' פטוטיס
שהם הוק' הנו ירה' ורה'
יוד' ה' ורה' י' דמו' עס' וק' שהם ת'מ'
ג' מילני נעב' ג' כ'ו' יוד' ה' וק' ה' ה'
(יכין) להמשיך מילני נעב' מאכ' ומחכמה ל'ז'א'
ועי' הארת' יכין להמשי' לנ'ק' מיסוד ל'א' סכ'כד'
ל'ז'א' הארת' כ'כ' א'ת'ע'ן'

אב גר הוזה טי כל מנסע פצ

קר ש'ת'

להמשיכם לנ'ק' שהיא' אחרונה ר'
להמשי' הארת' ה'ג' מהארת' יסוד ל'א' סכ'כד'
ל'ז'א' ליסוד ל'ז'א'

מנצפך

עס' ביסוד נעשים ה'יה' א' ירה' ורה'

ונכרתם לרעת נ'ק' נעשים ה'הויות' ג' כ'ר'
לעת נ'ק' ה'

יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

(אח'כ' מתפסטיס כ'ק' שלה כבה' רבוש ונעשים

עב' כ'ק' לנ'ק' ירה' ורה' ירה' ורה'

ל'ד'י' כ'ו' קל עב' ג' ברוך " להמשיך

להמשיך כל האורות הנו ל'ד'ך' מ'כ' כ'ו' שהוא
פט'ס' מ'ל' דכ'ת'ר' ל'ז'א'

ו'ד'ך' מ'כ' מ'כ' שהוא פט'ס' מ'ל' דכ'ת'ר' הנו

יוד היא ואו היא

(ומס' ימ'סיכ' ד'ך' א'חורי' ה'מ'ל' דכ'ת'ר' הנו)
שהוא מ'כ' רבוש מ'כ' ג' ק'ל קרי כ'ו' ומה' וכו'
הס' עב' וגם כ'ו' נעב' ק'ל' ג' ברוך "

יוד יוד היא יוד היא ואו יוד היא ואו היא

וכל האורות הנו ימ'סיכ' לנ'ק' רחל שהיא' ה'
אחרונה דה'יה' העומדת ב'ה'ק' דב'י' להמשיכ'
לנ'ק' ה' "

ועי' הארות' הנו יכין להעלות ה'נו'ק' רחל הנו'
וכל היכלי ב'יע' והס' י'מ' ד'יס' ד'פ'ר' ה'בינה' דב'י'
ל'א'ט' שלה ל'א'ט' שלה "

ולהעלות ולהכר מ'ל' דל'ת' שלה כד'ת'י' ה'ס'ר'ט'י'
פ'רכ'ו' שהם כנגד א'חורי' יסוד ד'פ'ר' כ'נה' דב'י'
ל'ז'א' ד'א'ט'לות' "

(מנחת עשה)

יכרע גופו שהוא'ך' לנב'י'ך' להמשי' להם

שפ'ש' מהמא'ט'ל עי' יוד' ד'י' דקס'א' כד'י'

לכלול לז'ן' דב'י' י'א' יהוה "

א'צ'ר'ה' יכין להמשי' מעל גבי ר'ש'א' ל'ז'א' שהוא מעל גבי ח'כ'ד' רחוב' ו'ח'ו'ג' דכ'ת'ר' דב'י' רפ'ט'

לפ'ט' ל'ז'א' ה'מ'ן' ד'ח'ן' כ'ג'ה' ד'ת'י' ד'ג'ר' ח'כ'ד' ל'א'ח' ד'א'ח' ד'פ'ר' ח'ג' ד'פ'ר' כ'ה'י' ד'כ'ן' מ'מ'ה' ד'כ'ן' ד'כ'ן'

ד'ח'ק'מ' דב'י' ד'ת'ב'י' ע'ס' ח'ח'ן' כ'ג'ה' ד'ת'י' ד'ח'כ'ד' ד'כ' ל'ל'מ'י' ה'מ'ן' ד'ג'ר' ח'כ'ד' ד'ח'ו'ג' ו'ח'ג' ש'ח'ס' א'ל'פ'ה' ה'י' ד'ק'ס'א' -

ה'מ'ל'ג'ט'י' כ'ה'ס' ו'כ'ת'ו'כ'ס' ה'ה'י'ו'ת' ה'מ'נ'ק' ש'ח'ס' כ'נ'ח'ה'י' נ'ח'ה'י' נ'ח'ה'י' ד'ח'י' ד'פ'ש' ד'כ'ס'ג' ד'כ'ן' מ'מ'ה' ד'כ'ן' ו'כ'ן' ו'נ'ש'ת'

ל'ח'ח'ן' כ'ג'ה' ל'ת'י' ו'א'ח' ל'א'ח' ד'כ'ס'ג' ד'פ'ר' ח'כ'מ' דכ'ת'ר' דב'י' הנו' שהיא' א'ת' ו' ל'ה'י'ה' ד'כ'ל'ל' פ'ר' ח'כ'מ' ל'ז'א' "

[גד:]

פָּרוּךְ יָא

להוריד * דהוי"ה ולהעלות א דאדנ"י

יכוין להמשיך (לדחות) [הארת ה]ו"ק דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת], עם ו"ק דצלמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א, עם הנרנח"י, לו"ק דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א, והם אות ו דהוי"ה

(א)
אֱהִיָּהּ
יְהוָה
אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי דקס"א

יִוֵּד הִי דקס"א

(ב)
יִוֵּד הִי דקס"א

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א

יִוֵּד הֵא וְאֵו הֵא
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אֱלוֹהֵי
אֱלֹף לְמֹד

ולדחות הנה"י לנה"י

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי דקס"א

יִוֵּד הִי דקס"א

יִוֵּד הִי דקס"א

לג' כלי חוד דז"א

אֲזַנִּי
אֲצַבֵּא אֲצַבֵּא
אֲזַבֵּא

לג' כלי יסוד דז"א

יֵאֱהִדוֹנָהּ
שִׁינְךָ, שִׁינְךָ דלת, שִׁינְךָ דלת יוד
שִׁינְךָ דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א

יְהוָה
צַבֵּב צַבֵּב
צַבֵּב

ו (יכרע גופו - ו' לגבי ה' - יר"א ח"א 589)

- א. א"ה בסידור הארוך (וביר"א ח"א 589) הנרנח"י אלו וגם כל הנרנח"י שהם בבחינת פנימיות דפנימיות כתובים שם הנרנח"י ההם בציוור חו"ב וחזו"ג, ולקמן בעזה"ת יתבאר הטעם. ועיין בפתח עינים דכ"א סוע"ד מ"ש ע"ז ע"ש. (עי' מע"א עמ' קל"ד).
- ב. א"ה בקצת סידורים המוחין אלו וכן כל המוחין דז" שמוות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג קנ"א דד' כריעות ודד' זקיפות כולם כתובים המוחין ההם על הנרנח"י וצ"ע. (עי' מע"א עמ' קל"ה. שע"ר ח"ב ש' ק"כ).

[גה.]

ומשם לחב"ד חג"ת דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דרחל, אות ה' אחרונה דהוי"ה, שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי היסוד דז"א^(א)

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

יִוְד הִי דקס"א

יִוְד הִי דקס"א

יִוְד הִי דקס"א

[נוק' העומדת באחורי היסוד]

י ה ו ה

[לחבר] י"ה ד[צלמי ה] מוחין עם ו"ה שהם תו"מ

יִוְד הִי ו ה ג' מ"ו

[למלאות י"ה ד[צלמי ה] מוחין, עם ו"ה שהם הכלים]

יִוְד הִי ו ין הִי

להמשיך מילוי דע"ב זה (מ"ו) מאבא,

ג' כלי חכמה דז"א

ו[מ"ו נוסף] מחכמה דז"א (לנוק' - שורש הב')^(*)

יִוְד הִי ו א ו א ה א

י י ה י ה ו י ה ו ה

יִוְד ה א ו א ו א ה א

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל

מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

וע"י הארה זו, יכוין להמשיך הארת כ"ב אתון מיסוד דאימא ש[ע"ג] [ב]חב"ד דז"א, לנוק' שהיא ה' אחרונה

א. עיין בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' דצ"ג ע"ד.

ומאיך, שעה"ב סוע"ב, ועי' תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה בספר. ועי' סידור היר"א ח"א עמ' 589-590, וסידור הרב הדא"ה עמ' 304, וספר עשרת מרדכי חלק ו' עמ' צ"ה ואילך.

* עי' בא"ל ח"א דף ע"ג ע"ב, ד"ה הארת, כל ההמשכות כאן הם בגדר של "תני והדר מפרש". כל ההמשכות בפועל (לשורש הב'), הם בסוף תיבת ברוך ("יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך...").

מנצפך [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונלי
שייך, שייך דלת, שייך דלת יוד
שייך דלת יוד

ג"כ כ"ו יהוה

ושם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

ה"ג
ג"כ ק"ל { יהוה יהוה
יהוה יהוה

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ג"כ ע"ב יהוה יהו יהו יהוה

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב מתפשט בחג"ת דנוק')

(יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכש ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות עם הארת החו"ג ליעקב ורחל, להעלותם לאחורי היסוד הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל בי"ע שהיו בבריאה)

יכוין להמשיך כל הארות אלו [כאן ההמשכות בפועל, מכתר דז"א (בא"ל הנ"ל)] דרך פנים דמלכות דכתר דז"א (3), ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) [לשורש השני דנוק'].

ג"כ כ"ו יהוה (ה"ג - השפע) (ד)

ג"כ ע"ב יהוה (3) יוד הא ואו הא (7) פני' דמל' דכתר דז"א (3). פני' דמל' דחכמה (7).

ג"כ ק"ל יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא (8) אחוריים דמל' דחכמה (8).

הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך. [הורדת כל השפע הנ"ל מהשורש הב', לנוק' שבבריאה].

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמול שלשום^(O)), וכל היכלי בי"ע (חדשים), ומם (נראה שהיה וגם, ר"ה) הויו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות.

[להעלות (יר"א ח"א עמ' 590), שם כ' והם] (הנוק' של אתמול) ולחבר מלכיות דדת"י

(לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל),

לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג.

◇ עי' תו"ח דף צ"ז רע"א, הויו"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. הויו"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

○ עי' שעה"כ דרו' ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

עי' כרם שלמה ח"ו דף קע"ט ע"ב.

[ק:]

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְנִ

להוריד ו' דהוי"ה ולהעלות נ' דאדנ"י.

להמשיך ו"ק דאחור (אימא) דאחור (אח'), ודאחור (אימא) דפנים (פנים), דחסדים דדעת דכתר דבינה (או דחכמה) דנה"י דישסו"ת, עם צלמי המוחין שהם יו"ד ה"א דקמ"ג עם הנרנח"י, לחב"ד חג"ת דז"א דניקוד הנו' ו"ק דאחור דאחור ודאחור דפנים דחסדים דדעת דכתר לחב"ד דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי בינה דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי דעת דז"א
 יוֹד הִי וְיָן הִי
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יוֹד הִי וְהָן הִי

לג' כלי חכמה דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יִהּ יְהוּ יְהוּהָ
 יוֹד הִי וְאָן הִי

ולדחות הנה"י דאח' דאח' ודאח' דפנים דחסדים דדעת דכתר לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי גבורה דז"א
 יְהוָה
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יִהּ יְהוּ יְהוּהָ
 יוֹד הִי וְהָן הִי

לג' כלי חסד דז"א
 אֵל, אֱלֹהִים, אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים לְמוֹד

אנפין וכו'. וז"ש בשה"כ דרו' ש"ש ולכן הם בבחי' כריעות וזקי' כדי להוריד משורשי ד' מו' אשר בכתר ע"כ. ועי' אש"ל ז"ל דל"ז שכ' ר"ל משורשי המו' דכתר דישסו"ת לשו' המו' דכתר דזו"ן, כידו' שכל פר' ופר' מפרטי פר' בי' דזו"ן נתקן כ"א ע"י פר' שכנגדו דישסו"ת עכ"ל. וזהו ג"כ שכ' הרש"ש זיע"א שמח הח' מקבל כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, שגר' שמקבל כל הד' צלמים דחו"ב חו"ג, ומשאייר לעצמו צלם דחכ' וכו'. ומ"ש ממנו מתפשטים הארת כל המו' לבי', היינו שקורא לצלמי בי' וחו"ג בשם הארה, לגבי צלם דח'. אבל ק' לזה שבחי' תחתונות נותנים לבחי' העליונות מהם. ובמקום זה הי' אפי' להמשיך מהם ישר כל מוח לשכנגדו בז"א וצ"ע]. ולפ"ז יוצא שבק"ש עד מגן אברהם הכל הוא בשו' הח' דכתר, שכך או' שם אחר שנתקנו הדכו"ן שבו (של הח') אז אח"כ ממנו מתפשטים וכו', ולזה ק' ל' הסי' בק"ש שכ' המשכת הו"ק דגד' לחב"ד חג"ת דחו"ב (לו"ח) דפר' חו"ב וחו"ג דכתר, ולא א' חו"ב וחו"ג דח' דכתר. ומשמע שנמשך לכל הד' שרשים. וגם משמע מפשטות הלשון שכל הד' מקבלים הו"ק שלהם מאי' ולא מח' לבי' וכו'. ולעומת זה ק' מ"ש בסי' במגן ומודים להמשיך הו"ק לחב"ד חג"ת דאותו השורש, ומשמע שהוא להמשיך עתה מחדש מאי' (או מהחכ'), דאל"כ הלא כבר נמצאים שם מעת ק"ש. וכן הק' הרא"ם זיע"א בסוף ס' ענ"ה לפי דרכו שם. והגה' השד"ה ז"ל שם כ' דמ"ש בק"ש בסי' להמשיך לחו"ב חו"ג דכתר לקשע"ה וקרבנות (וערבית: בהגה' אחרת שם). אבל בשחרית הוא לחו"ב חו"ג דחכ' דכתר, וכפי הנר' שכונתו לו' שהסדר שסי' הרא"ם זיע"א שם, יהיה בקשע"ה וקרבנות. אבל בשחרית יתחלק הסדר ההוא בד' כרי' וזקי'.

והרא"ם זיע"א שם כ' שצריך לכוון בכל הכרי' והזקי' כמו בתחי' העמידה, להמשיך הו"ק לחג"ת נה"י, ולא לחב"ד חג"ת. (ולפ"ד ז"ל גם אין לכוון בכרי' וזקי' בי' רק להמשיך הג"ר, ולא לדחות הו"ק, שזה נעשה בכרי' וזקי' א'). והסדר הוא כך: — החו"ב חו"ג דכתר הם עו"ג וא"א ונוק' מלובשים שוה בשוה. ד' חכמות שלהם בימין, וד' בי' בשמאל, וד' חו"ג באמצע.

שהיו בבחי' ש"ך ה"פ דין שקיבלה מאחו', ולעשותם שכ"ה ה"פ אדני, והוא מה שמתחילה לקבל בהתחלת מלאכת הנסירה. ב' להמתיק גם מנצפ"ך גי' פ"ר שעתידה לקבל בביאה דרוחא דשדי. ונראה שזה רק הכנה. שאינה מקבלתו עד אחר הנסירה באהבה, עי' השמ"ש זיע"א בהגהות ע"ת ש"כ פ"ט סוף אות ה'. ועי' פת"ע דל"ז ע"ב ד"ה עוד וכו'. ושאר כונות המיתוקים לא זכיתי עדיין להבין פשטותם עד שיחוננו השי"ת חב"ד ברחמיו הרבים אכ"ר.

הקדמת תפלת העמידה

בתי' ד' מו' שבכתר: [שה"כ דרו' ו' דש"ש. סוף הק' רחוה"נ. מע"א דק"ח. סוף ס' ענ"ה מהרא"ם זיע"א. ענ"ה דט"ו ע' או"ב דודט"ז רע"א. הגהות השד"ה אות כ' על ענ"ה דכ"ד. אש"ל דל"ז אות ו'. פת"ע ד"מ ע"ב וס"א ע"ב וצ"א ע"ד ד"ה מנחה].

ידוע מ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחוה"נ בקיצור, שמח החכמה נתקן תחי' ואיליו נמשכים כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' בינה, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' דחס', וממנו הארת כל המו' למח הגבו'. ואלו הם הד' מו' שבכתר, והם שורשי הד' מו'. ושארית המו' מתפשטים בחב"ד של הגוף, ושאריתם בז"ת ע"כ בקיצור ע"ש.

והנר' מכאן הוא שישנה רק המשכה א' והיא לשו' החכמה. [ומסתמא באה ג"כ משו' החכמה שבישסו"ת, שכך הוא שכל בחי' מקבלת מאותה הבחי' שכנגדה בישסו"ת. (ונזכר זה בהרבה מקו' מהם עי' ענ"ה דט"ו באמצע ע"ד). אבל א"כ איך יתקיים כלל זה לגבי שו' הבינה והחו"ג, והרי הם מקבלים משו' הח' שבזו"א, ולא משו' שכנגדם בישסו"ת. [וכזה יש לשאול גם על החב"ד והו"ק הנז' בש"ש]. ואפ"ל שהאמת הוא שבי' וחו"ג מקבלים גם הם מבי' וחו"ג דישסו"ת, אלא שהכל הולך לחכ' דישסו"ת ומשם לחכ' דזעיר אנפין וממנה לבינה דזעיר

והמו' דק"ש ד' יה"ו דעסמ"ב וכו' נמשכו כולם בתחי' לעתי' דכו', ונשאר שם השם הא' מכל ד' מו', ושאר השלשה הלכו לחב"ד חג"ת דנוק' דעתי'. (ומ"ש הרש"ש בהק' שמח' נמשכו הארת כל המו' לבינה וכו' תיבת כל לאו דוקא: שם) ונשאר שם השמות השניות, והב' האחרים נמשכו לא"א דכו'. ונשאר שם השמות השלישיות, והד' שמות האחרונים נמשכו לנוק' דא"א. (נמצא לפ"ז דחיית המו' בעובי ועי' ענ"ה דט"ו אות מ"ט ופת"ע מ"ח ב'). ומה שנו' כל הד' שמות בהגדול וכו', עם שזה במח החכ' לבד, יען שאיליו נמשכין תחי' כל המו'. (כלו' שנשאר רישומם שם. ואולי כונתו כמ"ש רז"ל בשכ"ה פ"א וכבר נו' שכל התחתונים וכו' ועי' ענ"ה דט"ז רע"א ובהגה' השד"ה כ"י בסוף ענ"ה) ע"כ מהרא"ם זיע"א.

ואמנם הרב מע"א דק"ח ע"א ופת"ע דכ"א ע"ב ודצ"ב ע"ד ד"ה מנחה וענ"ה די"ד באמצע ע"ד (שכ' דהתם כבר היו וכו') ושם דט"ו סוע"א וט"ז רע"א ואש"ל דל"ז ע"א ובהגה' שלו הנז' וכן בהגה' שלו על ענ"ה דט"ז הנז' כתבו שבק"ש נמשך רק לשו' החכ'. ולפי דבריהם ז"ל בכונת ק"ש לא הוצרך לפרש, שכפי הקדמתו הנז' הידועה נבין שהכונה שכל המגיע לד' השרשים הולך לחכ'. ובעמידה מתפשט לשאר השרשים. ומקיימים הגי' שלפנינו בסי' במגן ומודים להמשיך לחב"ד חג"ת וכנו"ל והיינו שמחכ' לבינה במגן וממנה לחס' בתחי' מודים וממנו לגבו' בסו' מודים.

והנה בפת"ע ד"מ ע"ב [וכן בש"ש דמ"ט ע"א] הביא את ההק' הנז"ל, והק' שמהעמידה גר' שכל הד' מו' נמשכים מאי'. וכ' ליישב שמה שנמשך בד' כרי' וזקי' לחו"ב חו"ג דכתר, היינו לחכ' דכ"א מהם. וב' וחו"ג דכ"א מהם נמשך מזל"ז ונתקן ממילא. ובק"ש עד מגן אברהם הוא בחכמה דחכ' ע"ש. (ולדבריו אלו ניהא מה שנו' בהגדול כל הד' מו' וכו' וכעין מ"ש השד"ה בהגה'). אבל דבריו אלו נראים סותרים למ"ש הוא ז"ל בדצ"ב הנז"ל ע"ש וצ"ע. וצ"ל לפ"ז דהצלמים דמו' בינה וחו"ג נשאר בח' מעת ק"ש עד שהגענו למגן ומודים (וכמו שא'

שבעמי' נמשכו מאי'). כי לא מצאנו חוץ מתיבת אחד להעלות בירורים ולזווג או"א ולהמשיך ו"ק דגד' כמו בק"ש. ולפ"ז צריך להבין באיזה אופן נמשכים מו' דפני' שלהם. כי מח החכ' היה באהבה ע"י מ"ן עד ע"ס וכו' וכו', ולא מצאנו בזה לשאר השרשים. הן אמת שבענ"ה דט"ו כ' שבאהבה עלו עם החכ' גם הב' והחו"ג, הוא ז"ל כ' זה לפמ"ש שם שבק"ש נמשכו הו"ק דגד' לכל הד' שרשים, ובאהבה שעלה החכ' מוכרחים גם הם לעלות, דאל"כ כיצד נמשכים להם הפני' בלי עליית מ"ן. ובסי' נו' רק החכ' כי הוא העיקר ע"ש עוד. וזה יכון בין אם גא' שבק"ש נמשכו ביחד לכל חו"ב וחו"ג, או כמ"ש הרא"ם שנמשכו תחי' לחכ' ושוב ממנה לשאר. אבל סוף סוף ז"א קיבל מו' לכל הד' שרשים, ובאהבה יעלו למ"ן עם הבירורים השייכים להם. (וגם לדבריו ז"ל יש להעיר שבשו' החכ' צלם דאבא עלה למ"ן באהבה להמשיך הפני', לא כן בב' וחו"ג העלי' תחי' לו"ק דאי'. וזה חידוש שבעוד שלא קיבל ז"א ממו' דאחו' רק הו"ק דאי' וחסר הג"ר וכל המו' דאבא דאח', ובכל זאת עולה הו"ק דאי' וממשיך מו' דפני' וי"ל). לא כן אם גא' כמ"ש הפת"ע שבק"ש לא נמשך לו"א רק החכ', והשאר מוכרח שנשאר באי', ואיך יעלו עם הבירורים שלהם למ"ן לאי'. כי סדר עליית הבירורים דפני' הוא, שאנחנו מעלים אותם עם נשמתנו לזו"ן, והם דהיינו המו' דאח' שלהם שקיבלו לפני זה, יעלו אותם לאו"א, עם מה שיבררו מבירורי או"א המקבילים להם. ואם שו' הב' והחו"ג לא קיבלו כלום, איך יעלו הבירורים לישסו"ת בלי הם. ומי יברר לישסו"ת הבירורים שלהם. וצריכים לידחק בדוחק גדול ולו' שכ"ז נעשה ע"י מו' דאח' דחכ' אע"פ שאינם מבחי'. וכ"ז סתם סברות שא"א לסמוך עליהם בלי ראי'.

והרב פת"ע כ' מ"ש מחמת שהוק' לו שמסדר העמידה גר' שכולם נמשכים מאי'. ואיני יודע אם היה אצלו כתוב במפוי' בעמידה להמשיך הכל מאי', מה שלא בסי' שלפננו, ובודאי לא בסי' של הרא"ם זיע"א. אמנם גר' קצת ראי' להרב פת"ע מדרו' ש"ש הנז"ל, וג"ז אינו מוכרח

דאהי, ומהם אנחנו ממשיכים הארתם לוי"ק וא"ש
^{אוצר החכמה} את"ם.

(גד, ב) ו"ק דאח' דאח', ובכריעה ב' ג"ר
 דאח' דאח' ושניהם דתבונה. ובב'
 הזקיפות ו"ק וג"ר דפני' דאח' ושניהם דיש"ס.
 לפי המע"א ז"ל, הכריעות נק' אח' בערך הזקיפות
 שנת' פנים. והיות וברכה זו היא בבחי' אח'
 עד באהבה, לכן הכריעות הם אח' דאח' והזקיפות
 פני' דאח'. ולפי הפת"ע כפי מה שהבנתי, הוא
 שמו' דאי' נק' אחו' ודיש"ס פני'. והכריעות הם
 דאי' לכן הם אחו' דאחו', והזקיפות הם דיש"ס
 ולכן הם פנים דאחו'. ונראה שב' הפי' הם א'.

(גד, ב) מה שמודפס אות ו' על הנרנח"י,
 נראה ט"ס ואין לכוין בו. וכן
 גם בזקי"א א' לא מסודר. ואם יש לו מקום, צריך
 להיות למטה לבסוף. עי' מע"א ז"ל דק"י ע"א.

(גה, א) ומשם לחב"ד וכו'. נראה שחסר כאן,
 וצ"ל לפני זה, ויכרע גופו
 להמשיך הארות הנז' לחב"ד וכו'. שכונת המשכת
 הו"ק דמו' לו"ק דז"א היא לפני הכריעה. וכ"כ
 מרז"ל בשה"כ. כ"כ מע"א דק"י ע"א. ונר' לכא'
 שכן הוא גם במגן ומודים.

(גה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו'. בשה"כ
 לא נז' זה רק להוריד הארת
 המו' לו"ק דז"א שהוא ו', ואז תוכל לרדת ו'
 זו עד הה' ויעלנה למעלה. וגם לא נז' בכלל
 המשכת הארת מו' למל'. אמנם בכריעה ב'
 כרז"ל להוריד ג"ר דמו' לחכמה דז"א ומשם
 ניתנים אל הבינה ומשם יורדים לזאו ומשם
 יורדים אל ה' תתאה מל'. ומכיון שהג"ר יורדים
 אליה בכריעה הב', מוכרח שקדם להם הו"ק.
 ואין סברא לחלק ששם כבר היא באצי' וכאן
 עודנה בברי'. ועוד כי גם כאן עיקר המשכת
 המו' הללו דו"ק הוא לשורשה שבאצי' לפמ"ש
 בסמוך. ואמנם מה שנמשכו לחב"ד וחג"ת, פשוט
 הוא כסדר ז"א. כיון שמקבלת רק הו"ק, א"כ הם
 מתפשטים בה ע"ד שנתפשטו בק"ש בז"א. (שו"ר
 מ"ש מע"א ז"ל דק"י ע"א והנה וכו' ודק"י

כמש"ל, שאפי' שהוא ע"י החכ'. ועי' ג"כ
 בהשמטות ענ"ה על דט"ו מ"ש ע"ש. וכ"ז הוא
 להר' פת"ע ז"ל הנז' בד"מ. אבל להרבנים זיע"א
 הנז"ל שס"ל ג"כ שבק"ש עד באהבה נמשכים
 המו' רק לשו' החכ', לא ק' מידי. כי הם סוברים
 ששם בשו' החכ' שנמשך, כלולים כולם, וממנו
 נמשך אח"כ במגן ומודים. וא"כ כשיעלה באהבה
 עם הבירורים הכל נכלל עמו. ועי' ענ"ה ז"ל
 דט"ו הנז' סוע"א ופשוט. והדרך הזה של
 הרבנים הנז' זיע"א נר' לכאו' שהוא היותר
 מורווח והיעב"א.

ברוך אתה

(גד, ב) יכוון וכו' דאחו', שה"כ דרו' ב'
 דעמידה במלת באהבה. דחכמה
 דכתר, שה"כ דרו' שים שלום. דבינה (בחזרה
 דחכמה), ע"ח ש"כ פ"ט. דנה"י, שה"כ דרו'
 קבלת שבת (פת"ע).

(גד, ב) להמשיך ו"ק דאח' וכו'. ידוע שבק"ש
 נמשכו הו"ק דמו' בחב"ד
 וחג"ת דז"א. וא"כ מ"ש כאן ימשיך הו"ק לו"ק,
 לפי פשטות הדברים היה אפ"ל, שהכונה ימשיך
 הו"ק ממה שהם עתה בחב"ד וחג"ת, ימשיכם
 לחג"ת ונה"י. וכ"כ מענ"ה ז"ל די"ד סוע"ב.
 והכונה להמשיך הארת הו"ק דמו', כי עיקר
 המשכתם היא אח"כ אחר זיווג או"א באו"א (עי'
 לק' ד"ה אתה). ואמנם בשה"כ דרו' ב' דכ"ט
 רע"ג כרז"ל המו' דו"ק הם רמוזים בי"ה דאהי,
 והי"ה הללו הם עתה בג"ר דז"א, ומורידים
 הארתם לג' אמצעיות ומשם ולמטה (נראה פי'
 לנה"י). והרב מע"א דק"ך ע"ב והש"ש דל"ח
 ע"ב עמדו ע"ז, דאיך הם בג"ר וע"ש בדב"ק.
 ועד שיחונגו השי"ת בחסדיו דעת להבין הענין
 על בוריו, רצייתי לו' לפמ"ש רז"ל בשכ"ה פ"א,
 שהמ' צלם כוללת הצ"ל, והל' כולל גם הצ',
 כי כל עליון כולל גם את התחתון ע"ש. ועי'
 שכ"ג רפ"ו. דא"כ י"ל שהחג"ת כולל נה"י, וכעין
 מ"ש הרש"ש זיע"א שז"א כולל נ"ר ואו"א
 נרנ"ח וכו'. ולפ"ז בחב"ד דז"א יש באמת י"ה

העליון דנצח, גמשכת דרך היסוד דאי הנמצא
עתה בכתר דז"א. וכן אפ"ל בכריעה ב' מבינה
דז"א וא"ש את"ם.

(נה, א) מי' דע"ב זה מאבא ומחכמה דז"א.
מל' רו"ל בשה"כ שכ' מן אבא
ומן חכמה דז"א אשר שניהם הם הוי' דיודין
ומשניהם יורד הארה, וכן בתיבת אתה כתב,
עתה בכריעה זו הב' ירד אור מן אי' וגם מן
בינה דז"א למטה כי כ"א משתיהן נק' וכו' ע"ש,
משמע שהם ב' הארות בכל כריעה, א' מאבא
או מאי', ועוד א' מחכמה או מבינה דז"א. אמנם
כיון שאבא וחכמה דז"א שמותיים שיון ע"ב,
וכן אי' ובינה דז"א קס"א, לכן מצוייר בסי'
פעם א' מי' ע"ב ופ"א מי' קס"א, והם כפולים
כפי שה"כ הגו'. כ"ן לכאו' פשוט וא"ש את"ם.

(נה, א) הארת הכ"ב אתון מיסוד דאי' וכו'
הארת ה"ג מהארת יסוד דאי'.
בשה"כ דכ"ט ע"ג, כתב הארת היסוד, על
המשכת הארת הכ"ב אתון. ופשוט שבב' הארות
הם נמשכים מהארת היסוד, לפמ"ש רו"ל שם
דכ"ט ע"ב וז"ל עתה כל החו"ג הם למעלה על
רישא דז"א בסוד או"מ כי עדיין לא נכנס היסוד
דאי' עכ"ל. והכ"ב אתון גם הם מיסוד אי' כמ"ש
התם לעי' מזה. וכ"כ שם סוד"ה ואמנם שעתה פי
היסוד דאי' הוא למעלה בכתר דז"א עכ"ל. והנה
בסי' בסמוך כתוב להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים דמל' דכתר וכו' וכו'. ולפי פשט הבנת
הדברים נראה, שעצמות היסוד הוא עתה בכתר,
והארתו עם הארת האותיות שבתוכו הם בחב"ד,
שנמשכו מדרך הכתר. וכאילו תני והדר מפרש,
שהארת האותיות והמנצפ"ך הללו שאמרנו
להמשיכם מיסוד דאי' שבחב"ד דז"א, צריך בתחי'
לכוון להורידם מהכתר ואח"כ מהחכמה וכו'.
ואם מה שאמרנו הוא נכון, צ"ל שכאן או' חב"ד
דז"א, ולק' אמר כתר וחכמה ולא זכר גם בינה
ודעת. ואין לו' שחב"ד הגו' הם חב"ד דכתר,
וכאילו א' מיסוד דאי' שבכתר. כי למה א' חב"ד
ולא כתר. ועוד למה בשה"כ א' להמשיך מהארת
יסוד דאי' כנו"ל, והלא פי היסוד עצמו הוא
בכתר, והול"ל מהיסוד ולא מהארת היסוד. ואפ'

ע"א ד"ה גם ע"ש). והנה מסודר כאן הנרנח"י
דז"ק ואות ה'. וצריך להיות בין הנרנח"י לאות
הה', י"ה דקס"א כמ"ש במע"א דקי"א הגו' שכך
סידר הרד"מ ז"ל.

(נה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו' דרחל.
ומצוייר הנרנח"י דז"ק. וצ"ל
למה לא א' בתחי' לחב"ד, ואח"כ הנרנח"י דנה"י
נדחים לחג"ת, ע"ד הז"א כשקבלם בק"ש וי"ל.

(נה, א) ה' אחרונה דהוי' שורש הב' וכו'.
כ"כ בדרו' ו' דר"ה. ובשה"כ כאן
בדכ"ט סוע"ב מבואר שהמשכה זו של ו' לגבי
ה' היא למל' העומדת בהיכל ק"ק דברי'. ואפ'
שרבנו סובר שא"א להמשיך לברי' אם לא
שימשך תחי' לשורשה שבאצי', שהיא עתידה
לעלות אליו. וכן מדוייק ל' רו"ל דר"ה הגו'.
והמשכתם לנוק' שבברי', אפ' שנוכלל במ"ש
אח"כ להמשיך כל הארות אלו וכו', וזו בכללם.
וא"ש את"ם. אח"כ ראיתי במע"א קי"א ע"א גי'
אחרת. וע"ש שנראה שגירסתנו היא מהרד"ם
ז"ל.

(נה, א) להמשיך מי' דע"ב וכו'. ומצוייר ג'
כלי חכמה. לפק"ד מה
שהבנתי ממע"א דקי"ב ע"א ד"ה יוד וכו', שמ"ש
מעבר לדף יכוון להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים וכו', הוא חוזר גם על הארת המי' הגו'
כאן ע"ש. ולפ"ז מ"ש כאן שנמשך מחכמה דז"א,
והחכמה היא למטה מהכתר, ואיך שייך לו'
שנמשך דרך פנים דכתר. וע"כ צ"ל דהיינו ממח
החכמה דז"א שהוא עתה למעלה מראשו, שהוא
פרק עליון דנצח דאי'. וא"כ לכאו' לא שייך
לצייר כאן ג' כלי חכמה. וע' ברכת אליהו דקכ"א
ע"א ד"ה והנה וכו' שהק', מי נתן חכמה דז"א
ביסוד דאי' ע"ש. והנה רו"ל בשה"כ דכ"ט ע"ב
ד"ה ואמנם וכו' כי שעתה היסוד דאי' בכתר
דז"א ע"ש. ושם דל"א ע"א בתיבת האל כרו"ל,
שהדעת וכו' ומניח מקום פנוי לשירדו חו"ב גם
הם דרך הדעת אשר שם הוא פתח היסוד דאי'
כי דרך הקוים שלהם אין להם פתח לצאת עכ"ל.
וכפ"ז אפ"ל שהארת חכמה ז"א שהיא בפרק

לו' שחב"ד לא דוקא, אלא לו' בראש ז"א. וכן לו' שה"כ כ"ט ג' הנו"ל יסוד דבינה אשר עומד בראש ז"א ע"ש.

ובלשון שה"כ יש לדקדק. שכ' צריך שתדע כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיות כנו' ומתחלקות בו בג' קוין שלו, ואח"כ בד"ה וכבר וכו' כתב כי הי"ש עולמות הגו' ה"ס הכ"ב אתוון עצמן וכולם נתונים תוך היסוד דאי' בהיותה מלובשת תוך החוזה דז"א וכו' וכו'. וצ"ל מה הכוונה שז"א נעשה ע"י הכ"ב אתוון ואנחנו יודעים שכל פר' מפר' ז"א הוא נעשה מאנ"ך. האם מכנה את האנ"ך בשם כ"ב אתוון, או שהאנ"ך נתקנים ונעשים פר' ע"י כ"ב אותיות, ואז צ"ל מה הם בחי' האותיות שע"י נתקן פר' המו' דז"א ומהיכן באו.

והנה רז"ל כתב במבו"ש ש"ב ח"ב פ"ז ונבאר ענין האותיות שהם הכלים והם הם החו"ג שגמשכים בטיפת הזכר להוליד את הולד להיותו נוצר על ידיהם ציור איבריו והם הם הכ"ב אותיות ואלו הכ"ב אותיות הם בחי' הכלים דאו"א וזו"ן כי החו"ג הם הכ"ב אותיות ונכנסים באו"א ומהם מצטיירים הכלים דאו"א פו"א ומשארית החס' שהם שאר האותיות נוצרים הכלים דזו"ן עכ"ל. ובע"ח של"ה פ"ג כרו"ל כל הכלים כולם השאור שבעיסתן הם כ"ב אתוון שה"ס האבנים שמהם נבנה הבית וכו'. ואמנם כשנצטיירה המל' ונתן בה הכ"ב אותיות הנה האירו ונחתמו הכ"ב אותיות ביסוד שלה ועד"ז בדכורא וכו' וע"כ יש כח ביסוד שלה לקבל שם הטיפה ולציירה שם עכ"ל. וכתב עוד ואח"כ בציור הולד נצטייר ע"י כל הכ"ב אתוון עכ"ל. ובע"ח ש"ה פ"ה כרו"ל בתחי' הזריע האב והוא חכמה טיפת חומר והוא האותיות וכו' ואח"כ ניתן בבינה ונצטיירו במעי אי' ע"י חומר שבה ג"כ וכו' המים מימין שהוא חכמה וממנו יצא מעכירתו הכ"ב אתוון ובהם ה"ח של מנצפ"ך הפשוטים וכו' אך האש הוא בבינה וכו' יצא חומר הנק' אודם והם מנצפ"ך הכפולים שהם ה"ג וכו' ואז נצטייר גוף הולד ז"א במעי אי' בכ"ב אותיות דכורין וה' אותיות מנצפ"ך הכפולים נוקבין ומהם נוצר הולד וכו'. ופי'

בכרם שלמה אות י"ז שכאן מדבר רז"ל על טיפת החומר של האב והאם אבל הם ב' מיני חומר חומר האב והאם וחומר של הולד שנמשך מן הביוררים וכן ב' מיני צורות עכ"ל. ומה שאני הדל מבין לע"ע מהנ"ל לקו"ד הוא, שכל י"ס דכל פר' הוא בחי' כ"ב אותיות, והיסוד כולל הוא לבדו כל הכ"ב. ואו"א ממשיכים לחומר הולד שהוא ז"א, טיפת חומר שלהם, דהיינו הכ"ב אתוון שלהם, ונמשכים הכ"ב הללו ליסוד, ששם נמצאו הכ"ב של הולד ומציירים אותם, וכח הכ"ב המציירים נכלל עם הכ"ב המצטיירים. ומהארתם נעשה הכלי של היסוד דז"א. וכן בנוק'. ונמצא שביסוד דאי' יש כ"ב אותיות שע"י נצטייר פר' ז"א, ועליהם או' רז"ל בש"ה"כ שיוצאים ומתפשטים בג' קוי ז"א, ומהם ממשיכין לנוק' בברוך אתה וא"ש את"ם.

(גו, א) אתה. ומת"ת למ' וכו' ולדחות החג"ת וכו'. בז"א לא זכר דחיות כשגמשכו הג"ר לחכמה ואח"כ לבינה ולת"ת, וגם הוא יש לו החג"ת דצלם בחב"ד שלו והנה"י בחג"ת, כמו הנוק'. ונראה הטעם לפמ"ש רז"ל בש"ה"כ במילת אתה, שהג"ר הנמשכים עתה תוך ז"א הם לפי שעה ותיכף חוזרים להסתלק. ולעומת זאת כתב לבסוף, שאותם ההארות שקיבלה המ' אינם תוזרים לזקוף ולעלות כי צריכה היא להם ע"ש. ולכן בז"א לא זוו המו' שקיבל בק"ש ממקומם, מפני הג"ר שבאה לרגע ותיכף מסתלקת. אבל בנוק' שנשארים כל ההארות של הג"ר והו"ק אצלה בקבע, גדחו כ"א למקומו. אבל אין לו' מה שלא נו' דחי' בז"א, היות והו"ק דמו' ירדו לו"ק שלו כבר מכריעה א'. שהרי רז"ל בש"ה"כ הנו' כתב שהג"ר חזרו ונסתלקו כנו', ועל הו"ק לא א' שנסתלקו. והרי מצינו שהו"ק נדחים להג"ת ונה"י בעמידה בתיבת הגדול וכו'. ומשמע א"כ שלא נשארו למטה בו"ק דז"א, אלא נסתלקו כדי שיחזרו בקבע בהגדול וכו'. ורז"ל לא א' נסתלקו, אלא על הג"ר. ומשמע לפי פשטן של דברים לקו"ד, שהו"ק שירדו בכריעה א' הוא רק הארתם, והמוחין נשארו במקומם עד העמידה, ולכן לא א' נסתלקו כי לא ירדו הם עצמם. וא"כ